

NA PUTU ZA NEŠTO

Izgledalo je tužno i slomljeno, *a možda i nije bilo tako. Mjesec i sve zvijezde koje se još nisu rasule u kosmičku prasinu rušili su kule nasih zemaljskih ciljeva.*

"Izgleda tako staro sa tim crnim kapkom", prošaputala je dok se *pitala radi kakvih plemenitih ciljeva je zaplavljeno tako nježno lice. Sirija, Sirija...* **Ponavljala je i zatvarala oči. Ničeg nije bilo-** *jer osjećanja nije bilo. Nafta i bombe, doduše, nagovještavali su se u zraku. Svjetlost fenjera iznad vrata od grada raspršivala se u bezbroj sfera-* **"E da imam s nekim da pričam"** - *pomisli mladi crnac iz Harlema; da kažem nekome zašto imam modricu koja se ne vidi, i zašto sam blijed, a ne vidi se. Crn vampir podrugljivo je pokazivao plan grada- svi putevi su se rasipali nikuda.*

"Ubila nam se komšinica. Greote. A imala je samo osamdeset sedam godina!"

"Da, baba... *Ali u tom gradu se bar niko nikada ne izgubi."*

"Ma, nije se ona ubila, samo je nastavila da kruži tim divnim gradom, i sta je tu loše; željela je samo da bude sigurna da je neće niko oteti i odvesti bilo kuda gdje ona ne bi željela."

Šišmiši su nam se opet upleli u kose; uzeli smo makaze i odsjekli ih; druga će narasti. A drugo je uvijek- nije dovršila misao.

Crna mačka... Mafija je bila baš prosta. Kažu da je slomio trepavicu, djetetu je totalno ispran mozak.

Uska ulica mrtvog Mula širila se u nedogled. Kažu da je tu u predratnom periodu bilo mnogo ribara. Zrake mjesečine skroz su se istopile u naboranoj pučini. Ma, baba i ja smo bile iste zato sad baba živi u meni i ja sam umrla u njoj. Savršenstvo kruga i prikaz pakla još jednom je bljesnuo praznim zrakom.

Zvezdano nebo je bilo za Edisa, a možda bi i baba mahnula sa neke zvjezdice ili asteroida, da nije bilo oblaka. Tako magličasto rijetki, gotovo nepostojeći, a tako umišljeni. Bila sam

mного tužna, a ljudi vole da vide kad si mnogo tužan, zato sam natrpala par oklopa kreča i *drečavog rumenila, sa šljokicama. Jelka sa uskršnjim jajima, i sve moguće krpice, jedva sam čekala da izreklamiram mom jedinom, duhovnom bratu Goru i "Marinai"-u.*

Preskačući nepremostive distance "ovoga"- krenula sam dalje ivicom kruga misleći- "*svaka tačka kruga podjednako je udaljena od centra*". Ali nada da će se obodi kruga razvući u neizmjerive prave nije se gasila. Tada sam saznala da je teorija Lava Vigotskog socijalni konstruktivizam marksističkog lenjino-staljinizma, da ćemo biti sretni ako manje radimo i manje zahtijevamo. Ukidanje nedostupnih vrijednosti u hijerarhijama naših individualnih svijesti- cilj je kome se teži.

Voda je bila slana, pa nismo pili, još ima izvora i bunara; mada, dokle? Desalinizacija bi predstavljala rješenje svih naših problema; onda život ne bi imao putokaza, pa smo na vrijeme stali sa debelim bunarima.

Šarene fotografije omastili su nanosi, iskonstruisani u našim glavama, a da li je tako bilo, uopšte bilo? Voda iz česme nije za piće, pa imamo i realni uslov za prelijepu osmrtnicu. Vijenci se ne prilažu jer ruže jos nisu procvjetale, nećemo bilo kakvo cvijeće, nego bas ono koje hoćemo!

Nego, volim kiselu s limunom, iako se obično misli da mrtvaci niti vole, niti ne vole. Ljubičasto sunce nas je razbudilo kapima teške krvi, da li otvoriti oči? Ako ne otvorim, mogu bar da zamišljam da me zasljepljuje čisto, veliko Sunce. Kad napregnem sve misice bijelih kapaka, milion iskričavih varnica zaslijepi me i bas mi fino- stvaram sopstveno bijelo platno i vrtim sopstvene filmove! Ali mi repertoar nekad dosadi, čini mi se da sam sama sebi previše poznata. A onda izmili hodočašće nesvjesnih promjena, pa nas obraduje nova naslovna uloga- super-heroj u akciji. Ali granica sopstvene kože uvijek se pomiješa sa okeanom tuđe kože. Uvijek tako navučem neku gadnu kožnu bolest, pa poslije decenijama odvajam svoje krpice od "tuđih". Možda bi oklop mogao riješiti

problem jedan ljudski vijek, ali poslije... Bilo bi svejedno! Pomislila sam kako bi bilo fino da prestanemo da glumimo, ili ako već glumimo, da glumimo sami sebe, što bolje možemo, slijedeći Aristotelova uputstva o tome kakav treba da bude lik u tragediji. A oklopi su i tako zastarjeli, možda vakuum, ili da se ipak bezočno prepustimo u igri, za inat... Kakve misli, pomislila sam i onda sam se sjetila da je "Marinaio" zatvoren i da je neko možda tužan zbog toga. Utočište nećeš imati zauvijek kod mame i tate, govori mi konstantno dosadni, neurotični, neoženjeni i isfrustrirani komšija.

Noćas nema rasvjete i -10°C je. Neko je rekao: "Bilo je i gorih dana", te nećemo jadikovati. Osjećaju se uzvišenijima u svakoj sferi svojih prostih i istovremeno velikih životnih delanija-životarenja. Eksplozirana bomba radosnog i euforičnog ushićenja raznjela je naviku u puzzle- parčiće, koji se znaju ispreturati, ali se na kraju uvijek savršeno uklope.

Devet usvojenih, crnih mačaka, mezimica podmukle, grozne zmije (upravo one sto je nagovorila Adama i Evu na grijeh) navranilo se na moju sudbinu dugo pravljenim mađijama. Nepodnošljiv miris alve jos uvijek šara kao podsjećanje da nije divno sve sto sadrži sećer u sebi. A dim cigareta se još lakše uvlači u svilene niti kose smrdljive od užeglog ulja. Ko će prati kosu, kad je došlo do nestašice kvalitetnih šampona i na raspolaganju stoji samo sapun za veš? Od dva zla, podjednako zla, sta odabrati?! Pomislila sam da možda divni, svileni zmajevi mogu odnijeti ili donjeti sve sto nam je potrebno, i iza onih nekih granica. Zeleni zmajevi... ali da bi poletjeli potreban je odlučan vjetar, ili apeninska pluća, pa da duvamo, i duvamo... i velika ljudska nada... Mozda i neće nestati skroz-naskroz, ali će zauvijek nestati iz naših vidika, ako ih pregrubo oduvamo. Najteže i nije poletjeti, već se održati i održati ljubav i entuzijizam za održavanje.

Ključ nije mogao ući u bravu; to je već teško. Treba li:
a) razvaliti bravu (ali onda se neće moći ni iznutra zatvoriti)
b) promijeniti bravu

č) promijeniti ključ

d) preseliti se u šator.

Razmisliti o solucijama, posavjetovao bi najčešći psiholog; ali oni nikada ne čuju do kraja. Ključ vise nikada neće ući u bravu pa ćemo otići. Kuda bilo. Možda nikuda- "kad ničeg nema, sve je moguće". Ništa je odsustvo nečega. A nešto je već ništa naspram sve.

Nego, odosmo mi- N u magli pružao se pred nasim očima; ali to nije ni važno, poslije kiše uvijek dođe fino vrijeme. Gomila nepoznate djece čupala je nedoraslo cvijeće i puštala ga da uvene, duž puta pored močvare.. Došlo je do male diskusije kuda ima više šovinista ili dobrih ljudi, u K ili N; na kraju su svi zaključili da su ipak svi u Africi... I da spavaju... Mrtvi... Možda...

Dok smo meditirali i tražili inspiraciju za divne i plemenite podvige, nismo znali da je Afrika otišla putem Atlantide, sanjala sam da treba ići u Afriku, da bi se uhvatio kit, koji ometa kupače.

Dok ogromni brod polazi za Nedođiju i koračamo nesigurni strmim stepenicama, žaleći sto ćemo voljeti, zaboraviti i preboljeti, dugo i dugo smo mahali mladim N-anima.

Kića i Rale su unosili grube bor-mašine za, da nam vrijeme neosjetnije prođe. Ja zaboravih nešto na obali, pa bi bilo logično da se vratim; ali Kića i Rale su morali da obave još jedan poslić petnaest minuta dug. Jedna od Miljica se onesvjestila, pa tek sad nije imalo smisla bježati. A neko je možda čekao da se život konačno uzdrma, pa bi najfenomenalnije bilo da Miljica otegne papke; mislila sam čitavo vrijeme da li bi žalila, i kako bi boljela sopstvena smrt. Vidjela sam Kiću gdje onom istom, od ranije prašnjavom bor-mašinom Raletu čisti zub, i ja sam zakazala, potrebni su nam svima lažno-savršeni zubi, za široke bijele osmjehe non-stop, čak i ako Miljica umre, onda nije važno; mrtvaci s broda se bacaju u more, na kopnu je drugačije. Samo jedno- svi da zovnemo nekoga, da se ne vraćamo sami kad već nekud odemo; bilo kuda; a bilo kuda je bilo gdje distancirano od ustaljenosti. Odlučila sam da se ne vraćam

po šarene čarape, na kopnu. Kića se zadržao više od rečenih petnaest minuta, pa bi mogli preuzeti kormilo, ali da li želim da budem za kormilom toliki put- ma ne, umorila bi se; čekamo Kiću i vežemo Raleta, koji bi do Starog Grada po nešto.

Novi Grad- pričamo mu; eno ga i Kića, hoda po vodi razdraganošću najdivnijih ushićenja novog. Mon Vieux Miljica, prskala me izvorima slanih okeanskih zračenja; u trenutku sam pokušala da se dosjetim kad je nepredvidljiva, nedovoljno poznata Miljica postala Mon Vieux Miljica, ali ni Majka Eva nije znala, Otac Boris jos manje; možda bi se od one zmije još i moglo nesto saznati, ali ona bi i onako sve iskrivila.

Na nebu- u gornjim slojevima stratosfere , gdje se atmosfera postepeno gubi u kosmos, sve se jasno moglo vidjeti- jednim pogledom; ali iznad mora na koje se otišćemo još stalno prolaze oblaci.

Svi smo tu- ajmo više- ako neko i nije, bolje po njega, divno će se naspavati; a mi odlučismo da za mirišljavim, sređenim babama iskočimo u Novi Grad...

Beskraji nepoznatog asfalta neodoljivo su smrdjeli i taman da... ali, LELE: brod nema sidro- znala sam da će Rale, od silnog trčkanja, zaboraviti nešto! –trk nazad, malo smo se i skvasili, ali i tako idemo u toplije krajeve, ako Kića za kormilom ne zezne nešto. Sve babe se potopiše, divne bačvice njihovih nježnih tijela nepovratno su se izgubile u oluji godina... Žalila sam, neka zjapeća praznina neprestano je zahtijevala neku nježnu kompenzaciju. Miljica već nije toliko patila, čini mi se da joj je bilo svejedno, sve do u predveče, kad se malo” raspekmezila” , tj. pretvorila u “mimozicu” , ali mame sa moralnom podrškom nije bilo(PS. Zapamtiti: sad svako veče, dok ima dometa, jedna sms mami! Obavezno!)

Busilice i sajle nisu mogle ni malo da pomognu; da prizivamo kišu ili igramo sa prisutnim ludim patko-kokoškama; bili smo prinuđeni da vječito planiramo putešestvije (ja mrzim planiranja!); usput, Kića je vječito pronalazio mjesta kojih nije bilo na mom stonom globusu, to me frustriralo, pa sam noću,

sa Miljicom, ispod predivnog neba i vazduha punog vlage, satima šetala po klizavoj palubi gore-dole. Povremeno bih se sjetila obranih N-ih vrtova i dvorišta, pa bi par kamenčića nepoznatog porijekla neprijatno se skotrljalo praznom utrobom, pa bih opet zaboravila, približavamo se ostrvu Lotofaga i baš dobro ćemo se najesti; jedva čekam, malo su i dosadili za svaki obrok ovi pacovi sto smo ih frulom domamili iz starog K (tj. imamo i jednu mačku, ali je čuvamo za Raletov rođendan. I to jedva čekam!).

Iznenada otkrismo da su stare karte naj-čistija laž, štaviše, da po moru uopšte nema one mreže **uporednika i meridijana**, ništa nije ograničeno, predvidljivo, jasno i sve je tako, tako otvoreno... **Beskrajno nebo nada mnom, živo more poda mnom; osjećala sam se divno kad me Kića zvao da plešemo “Piensa en mie”**; neka fina cirkulacija razdrkala mi je lijeno srce i kao da mi ruke više nikada neće biti hladne, ni glava bez muzike. Ali, Kića i Rale pokačiše se oko ispražnjenog kormila. **Nepredvidljivom i neuračunljivom Raletu je palo na pamet da bi rado vidjeo polarnu svjetlost, a Kići je i dalje povremeno bivalo hladno pa je želio da milimo samo južnom obalom. Kumovi iz Leskovča pojačali su “Plavu ciganku”, pa su Kića i Rale morali da se utišaju, jer se ništa nisu čuli, a i kumovi su imali neku alvu kojom su nas podmitili da se stišamo, da bi oni uživali u muzici trubača koji su im bili u pratnji. A onda- o čuda, mada, više ništa, osim mnogo lijepih stvari, i nije čudno(?!), i sreće, vidjesmo da brod plovi potpuno sam, i da su Rale i Kića potpuno slobodni da se sa mnom i Miljicom popnu na jedini slobodni sto na palubi, i da je pravi trenutak da razbijemo i ostatak porcelanskog, keramičkog i staklenog inventara i krenemo morem Raletovog tripa, kao njegov brat Robinzon.**

Ja sam se sve nešto gurala do Kiće, ponesena vulkanom unutrašnjih pretumbavanja, proključalih hormona i ustreptalih, šarenih osjećanja, no Miljica, koja “nema osjećaja za trenutak” i malo sporije se oslobađa- skroz, zaključila da “pretjerana sloboda nikom dobra nije donjela” i organizuje

kompromis: polupaćemo posuđe, pa ćemo da igramo “čovječe, ne ljuti se”; dodala je i neke skrivene kekse, posne doduše, i tako nas skroz disciplinovala (ko zna zašto je to dobro). Ako se shvati kao igra, onda su sve ove nevažne dogodovstine savršeni **ornamenti i preduslovi za skok u čaroliju najtrajnije, vasijske bajke. Ali trenutak trajanja tako rijetko je moguće nadvisiti, pretvoriti u atmosferu i ušuškati se u nju sa svih strana, uokviriti svoju sreću i tako je imati i kada sami izađemo iz tog okvira.**

Šareni mjehurići sapunice, pjena nes kafe, dobre atmosfere **prosipale su se obilato i velikodušno kao zlatni pljuskuvi, sa vedrog i nasmijanog neba.**

Kića je govorio da će se sve ovo jednom ipak rasplinuti. Mi sanjamo o bogatstvima i ljepotama dubokih mora, **istovremeno ne primjećujući jedinstvene čarolije kraj kojih prolazimo.**

Rale je, iako prilično sakriven, otkrila sam, veliki romantičar; podigao je krasna, bijela jedra i počela je neočekivana kisa: tužna su pokisla jedra. Zašto bijela; mogli bi, da se zabavimo, da slikamo po njima: poletjele pegaze, orkanska sunca, zapjevane heruvime; ili pak procvjetala polja suncokreta ili brodove od papira ili svilene zmajeve...

Mama je konačno dočekala dostupna prostranstva, s magijom dometa, pa je rekla da se više nikada nećemo sresti, posvađali smo se i prekrížila sam mamu. Može li se svaka praznina dopuniti kremićem; željela sam da isprobam, ali Miljica nije pokazivala tendencije da mi pravi bogate mize. Mnogo, mnogo, mnogo mi je bilo hladno. Kića bi me ponekad ogrnuo divno zelenim, tkanim šalom pa bi se pravila da mi je nešto toplije; a onda iskreno i u povjerenju budi rečeno, Miljica je bila nepravredno optužena: jer, ako bi se pokoja pasteta i našla u robnim rezervama, kremića nije bilo miljama uokolo. A onda, vrijeme je prolazilo i prefarbalo praznine; da li smo starili, mijenjali se, bili naizgled ljepši? U dubinama nesmotreni, bili su sakriveni vječito tegljeni kompleksi i zjapeće praznine,

zatrpavane smrdljivim vazduhom prašnjavih auto puteva.

Kumovi iz Leskovca opet su se napili, a bili smo se dogovorili da živimo ili ubijemo se, skroz naskroz čisti. Kića se najbolje držao, i zato je, sa žaljenjem, ali “za naše dobro”, povukao ručicu i začuo se gromoglasni urlik ogromne motorne testere; podignuta visoka jedra, razmeljanih boja od kiše sručila su se u modrom bezdanu. Bez iluzija možda će biti slika koja od naših čula dopijeva do centralnog nervnog sistema, i koja je naša jedina stvarnost- možda će ona biti manje maštovita, ali jasnija; možda je izlazak iz pećine samo rušenje iluzija? Mada, žalim za tim prijatnim, toplim polumrakom, u kome je sve bilo moguće, jer je sve bilo nejasno, a sada, držati se onog sto imam, vidim, osjetim suviše je jednostavno i nepodsticajno; suviše, suviše bez smisla, pokretača i finih i neodoljivih motiva.

Rale kaže “prevelika sloboda nikom nije dobra donijela”, pa je odlučio da nam svima pronađe po jedan redovan, svakodneвно-sizifov posao; te tako dođosmo na tačku sa koje smo i bježali: svaki novi dan postade opet, osim nada i korak ka smrti, ali bar smo mogli da spavamo uveče. Zvijezde- krupne, sjajne, divne- gledahu nas pospale i čuđahu se koliko samo ljudi mogu biti smrknuti i dosadni.

Kića je i dalje uobičavao povremeno, prekriti me krasnim, tkanim šalom, ali sada kao da nije bilo potrebno: nisam osjećala ni preveliku hladnoću, niti vrućinu; takođe, ono sto je nekada bilo nježno kao veo iz vilinske bajke, postade krpa, na kraju smo tim šalom svi brisali nos u vlažnim večerima.

A Miljica kao da više nije bila tu- da li je bilo jos brodova poput našeg, da li su postojale obale, i da li su zaista gore locirana divna, tako mnogo opisivana i obećavana, svijetla nebesa. Odgovora nije bilo, ali mi ga nismo ni očekivali; znali smo da poenta nije u njima; i kad bi nešto Sveznajuće i odlučilo da nam da “odgovor” to bi bio samo jedan krik, koji bi nas potopio, ubio; nastala bi u nama takva bolna praznina besmisla, da se dalje ne bi moglo. Bio bi to- Kraj.

Na sreću, niko nam ga neće vrisnuti, niti smo krenuli po

Odgovor; naš put je mnogo neobavezniji: idemo samo da izatkamo nešto fino, možda i vrijedno pamćenja po praznoj tkanini poklonjenog života.

Kića je noćas istrošio poslednje zalihe Diazepama i Amfetamina- jeste, fino nam bijaše. Ali od sad ćemo morati da trpimo sami sebe, jedni druge i česte pritiske atmosfere oko nas.

Rale planira da se preusmjerimo vanredno do najbližeg kopna, no valjda je zaboravio da brod plovi sam, da nemamo sidro, a da su kopna i tako nestala kada smo "stare" karte proglasili lažju. Možda ćemo ipak morati da prihvatimo, da se pomirimo sa već datim i postavljenim svijetom oko nas, ili ako već tako volimo da obučemo neku staru robu (ako nas mrzi da se isprljamo), uzmemo pinela i istrajno i dugo bojamo, i kad izgubi smisao bojanje, i kad počnu kiše, i kad nestane boje, prstima i noktima urezivati svoj pečat... Ali ko zna: pod million tona teškog sunca, naši mali životi su ili Sve, te ih treba strasno voljeti, ili jedno obično, besmisleno Ništa, te treba odmah bježati. Sve više nas, mada ih ne izgovaramo, spopadaju misli o onom Poslije, i ako bi sve nestalo, i sve bilo prežaljeno jos u jeku života, sta bi bilo s ljubavlju, i da li Tamo postoje znaci raspoznavanja i da li bi dugo čekali, i šta je Vrijeme uopšte, i da li ćemo i tamo plakati i boljeti nas, sve dok se volimo...

Strašni, modri grebeni opasnih talasa gurali su nas dalje i dalje; zatočeni i uplašeni sa glavama oktopoda, mi smo samo plakali i plakali; nevješto namontirani osmjesi pred spavanje nisu mogli da izdrže ni da se rastanemo, topili su se slabi i izborani, jos dok smo okretali glave jedni od drugih i lagano klizili slani i mokri suhim licem, i pretapali se u duboke, neprolazne fleke na neispunjenoj zemlji; a nad nama tužni Bog se pitao, šta uradimo sa onim minimumom slobode koji nam je pao u dio- slobodom izbora, i sto nam ona tako mala, pada tako teško. Jednog divnog jutra, primijetih užasnuta, da su se izlizale divne presvlake koje nam je Kića namontirao na zube bor- mašinom, te da se, ako nesto ne uradimo, nećemo vise moći

nasmijati, ni ako stvarno budemo željeli. Miljica je bila poludjela i sve neuračunljive uvrede uputila nam je s ciljem da promijenimo pravac kretanja put najbližeg kopna i do prvog zubara; no u meni je opet progovorio Otac Boris, i probudila se divna, čista, urođena, bratska ljubav; pa sam putnike po palubi sablažnjivala svojim propovjedničkim zanosima, da su nam svima jednako urođene i ispletene libidonozne veze, te otud svejedno je jesu li nam osmjesi bijeli i divni, ili crni i zaprepašćujući; to ne smijemo da primjećujemo.

U kulminaciji zanosa bakica iz Leskovca zagrcnula se ogromnom, sočnom pljeskavicom, te je *Rale tako drmnu po leđima da joj, uz pljeskavicu, ispade i vještačka vilica; a ona je, bez ikakve ceremonije, vrati nazad- stvar ne-vrijedna pomena. Tako, sa zaključkom “nije važno”, odrekosmo se poliranja zuba i krenusmo da “ronimo” dublje, jer nesto ipak mora biti važno. Da ubijedim sebe u svoju korisnost, primoravala sam se da mislim, i mislim, te možda nesto smislim; ali atmosfera istopljenog zraka u ogromnom, prosutom Suncu u koju su se bacali divni, bijeli galebovi nije dozvoljavala nista doli učestvovanje, prisutnost, na kraju se svi prepustismo trenutku- jednom od onih koji su posijani duž predvidljivih i dosadnih puteva sudbine, da se spriječi iskakanje. Ali, znali smo (odjednom složni i u mislima), mada niko nije progovarao, da se iskočiti može- ali bez puno priče, samo uraditi, i odluke su sazrijevale na suncu; doduše, nikad se ne bih zarekla da nismo imali sunčanicu, i da ona nije uticala na nas tok misli.*

Miljica je uveče dobila poruku da joj je tata imao moždani udar i da su naredni sati kritični (taj prokleti mobilni telefon, sa romingom!!!), i cijelu noć je presjedala usamljena na pramcu, svim snagama, telepatski saljući tati poruke da voli i oprašta; nije tražila da se vrati. Šta je jos osjećala i da li, i koliko joj je bilo teško, nije se moglo znati, jer misli se ipak- ne čitaju; a niko nije pitao, niti je bilo zaista potrebno, samo ići, ići, ali pomiren sa svim ostavljenim, sa svim što je s nama živjelo i oblikovalo nas. Rale me pitao sta da da Miljici, kad ne jede karamele, rekla

*sam mu da joj stvori i pokloni jednu atmosferu, jer ih ona uokviruje i čuva, da bi bježala u njih u crnim danima/ mislima, i što ih više bude imala, biće zasigurno dugovječnija. Ali dobri Rale- spretniji sa mašinama i alatima, nego sa vazdušastim atmosferama, želio je i neko, bar uopšteno, uputstvo kako da je “stvori”- a da bude prirodna. Pitanje me zbunilo, **ali preporučih mu da upotrebi snagu da se oslobodi svoje provincije, i pokaže divnu ljubav, jer svi smo mi u jazbinama, ali kad ukrstimo ruke, srca velikog kao beskraj. Nasmijao se, blago crven u obrazima i pomalo vlažnih očiju, čvrsto grleći svoju bor-masinu, rekla sam mu, da je, zarad vazdušastih atmosfera, najbolje da je baci, i nju i sva pomoćna sredstva i da najbolje stvari nastaju iz Ničega. Razmislijao je- dilema je bila teška... Ali svi, pa ma koliko sakriveno divni ljudi, ako jednom krenu i pođu više neće stati... Teška bor-masina veoma je uzdrmala spokojnu vodu. Miljica se okrenula put nas, Rale me poslednji put bojažljivo pogledao, i više se nije okretao. Miljica je rekla, da nije fino zagađivati vode praiskonskog okeana starim, prašnjavim, zarđalim bor-mašinčinama... Ali i protiv njene volje, Raletov i moj smijeh natjerali su je da se nasmije; trkali smo se po palubi- od krme do pramca i nazad; i bili veseli, jer sve je dobro, dok se ne može sve proračunati i kontrolisati, a kad bi moglo, više ne bi bilo “atmosfera”, već “situacija”.***

Kića je povikao- “Kopno na vidiku!”- pa smo svi najdivnije se smijući i najstrasnije i najslobodnije trčeći, dosli do euforičnog Kiće.

„Rekao sam vam! Rekao sam vam! Važno je ići! Ići! Ići! Nije važno kuda! Nekud će se stići!”, a to nekud mora biti drugačije, a drugačije- mora biti dobro! Poželjesmo da onjušimo vazduh i skupimo po nekoliko kamenčića i ponesemo ih na brod, da preduprijedimo nepodnošljive lakoće postojanja, pravićemo od njih mozaike, ili žabice po moru, kad ih se premnogo skupi, pa brod krene da tone; ali kumovi iz Leskovca su imali bolji predlog. Zaista, svi se bijasmo uželjeli pospanosti, spokoja i idile punih stomaka, pa trkom trčeći upadosmo u prvi

“restoran”; *no divni, elegantni posjetioci pogledavali su prema nama, previše upristojeni da pitaju, previše glupi da shvate bez pitanja. Zašto nam je pod tim tunnelskim pogledima jelo, naručeno nasim skromnim sredstvima, bogovski prijalo, ne zna se; izgleda da začini više čine život, nego samo jelo.*

Opet je počinjalo da mi bude hladno, i to ona jezivo čudesna i fina hladnoća, ali ovaj put šal i sva karirana ćebad ostali su na brodu; uostalom, termometar je pokazivao realno-prijatnu atmosferu; uvidjeh da hladnoća dolazi od žagora razgovora oko nas- zaista, u Starom svijetu, bližnji se najbolje i sa najvećim apetitom ogovaraju za ručkom. Kića je uzeo jednu divnu nes-kafe čašu, izađosmo zadovoljni i puni elana da nastavimo dalje; sad smo čak imali i suvenir, dokaz da smo postojali, bivstvovali svo ovo vrijeme, prije i sada.

Divno, zvjezdano nebo tihe luke opijalo nas je sve novim i novim obećanjima, lebdjela su oko nas kao najljepše fatamorgane, ali od kojih bi se bar neka, nekim vrlo suptilnim metodama mogla zadržati i proživjeti. Čula se neka divna, nepoznata melodija, ugradismo i nju u mozaik mnogih “ovdje&sada” i prvi put primijetih kako vrijednost sopstvenog i opsteg života lagano raste.

Kića je, valjda za promjenu, al’ baš sam bila ljubomorna, zamolio Miljicu za ples, a ja sam počela da igram sa Raletom; kao u neponovljivom, mističnom, predsmrtnom ringespilu, smjenjivale su se slike i atmosfere, previše brzo da bi se zadržali na nekoj, a onda, kada je film počeo da se odmotava ka budućnosti, sa nagovještajem samo jedne izvjesnosti... svom svojom snagom nove ljubavi ka životu zaustavila sam ga i ostala strasno zainteresovana samo za trenutak; i konačno i uživala, mada se čini da mislim, da je biti sretan i uživati skroz nenormalno, i ako se tome prepustimo, nepripremljene će nas zaskočiti neka teška nesreća koja čeka iza krivine.

Teorija o amplitudnom smjenjivanju euforičnih zanosa i teskih melanholija iz mračnih i zabitih kutaka svijesti lagano i podmuklo se šunjala; pod malim, a onda sve većim i većim

uglom, bacajući sijenke sjete na čisto, užareno Sunce naše nepomućene sreće.

Telefon, kao vampir na koga smo još u srednjem vijeku zaboravili, zapištao je- Miljice, tata- I Miljičin telefon ode putem Raletove bor-mašine!!!- živjeli neki drugi načini komunikacije. To nas je već, iako nismo baš od iščuđavanja, veoma začudilo, i nismo baš mislili da smo sposobni da joj se pridružimo, a njen pogled s prizvukom iščekivanja natjera nas da i mi ponovimo njen postupak. Predivno, kao tek rođeni, oslobođeni, dobili smo neki dubok i novi sjaj. Ja sam bila još srećnija, u vrhuncu sraslosti sa zajednicom, a i sa ispunjenim ličnim interesima- niko se nije sjetio da u kabini, sa knjigama čuvam novi alkatel “kupi me”, sa sve novom, međunarodnom karticom...

*Nekoliko dana nekakve rascijepljenosti koja me prilično pritiskala, mada nisam mogla definisati realni razlog, ali sta je uopšte “realno”? Osjetih ogromnu težinu “repa”, pokreti mi postaju usporeni, i postadoh nekako suštinski umorna; mora da je prije nisam osjećala, jer nisam imala objekte upoređivanja, ali sada- oni sa svojom divnom slobodom, a da nisu uništili to od čega su se razvezali; osjeti se nekakva promjena između “ja” i “oni”, a “mi” je prijetilo da odlebdji u divne sfere ideja, bar za mene. **Odjednom je sve postalo bezbojno, a teško...***

Poklonjene trenutke, ispred mene gutao je osjećaj vječite i neprolazne usamljenosti; plakala sam u sebi, tako je bilo još teže, a ovaj put nije bilo ni Raleta, ni Kiće, ni Kumova... nikoga, ko bi me zagrlio sa par, maker i krajnje kratkotrajnih iluzija... Najgore, ispostavi se da su neraspoloženja zarazna. Posto je “mi” bilo sakriveno nekakvim maglama, zapitismo se sta radimo na tom brodu punom stranaca; u tuđem pogledu na nas ogledalo se čuđenje, onda više nismo mogli ni pogledati jedni drugima u oči.

I vazdušasto, sunčano okruženje odjednom je postalo strano, iritiralo me svojom nepomućenom harmonijom i spokojnom ljepotom; pa sam se zatvorila u kabinu, i ponovo,

ali sada beskrajno sama plakala i plakala, a onda sam čula Raleta kako- kao glasnici davnih vremena- uzvikuje da je izglasan predlog, da je zabranjeno dugo samovanje po kabinama...

Problem je bio- sto se nismo "pripitomljavali"- samo smo se odjedared pokupili- ko odakle- i zaplovili; a šta smo zaista znali o Biću drugoga, više su bile projekcije; stvarne tvorevine uopšte nisu bile loše, čak veoma dobre, ali iznenađenje uz promjenu, a vjerovatno i moje trenutno emocionalno stanje, tresnuli su me po glavi.

Sama svijest o nedostatku već nas čini iznad nedostatka; blagoslovih Raleta svim mogućim željama, uzjahah na prvoj metli i počistih palubu (moj svakodnevni sizifov posao), ali bila sam ljuta; ustvari, željela sam neku eksploziju ili nesto... Otići?... kuda, kako, kad je ovaj život na brodu, odvojen od svakodnevice, već bio najradikalniji mogući odlazak?!

Toliko sam mahala metlom, da sam, valjda, toliko prašine digla, jer se Miljica grozno zagrcnula, i sve nas uplašila. Rale me zagrlio, nisam bila ni svjesna otkud odjednom pored mene, imao je najbliskiji i najtopliji pogled koji sam dotad vidjela; ja iskoristih talas njegove naklonosti, i uvalih mu metlu u ruke, da počisti preostalu, pa bar trećinu palube. Bilo mi je žao sto sam to uradila, ali instiktivna odbrana od opasnosti po sopstveni oklop...

Koliko smo- u sebi- plakali; a moglo se i dosta toga učiniti, a mi smo samo plakali, kuće su se smjenjivale, plima i oseka, noć i dan... Jos smo plakali.

Sunce u svoj svojoj preplavljenosti i ruke smežurane od hladne vode prijatne temperature; kao najslobodniji let, trenutak- vječnost... pljesak zgusnute vode- sloboda pokreta i lakoća održavanja u vodi- kao "nježna kompezacija" za baš sve, skoro sve...

Ali nije se moglo ni stalno plivati, a i ta crna, gumena ronilačka odijela bila bi sputavajuća i da dozvolim Raletu, i da on bude raspoložen za humanost.

Miljica me dozivala sa sve nekim starim, olinjalim kanapom;

kanap je pukao, pa sam mogla da se pravim da ga se i nisam dohvatila...

Trčala je- ona koja je prva, jos na polasku, htjela da "bježi"- trčala je avetinjski opustjelim brodom- sama! ... I bar u onom naj- prvom trenutku- osjeti veliku žalost sto ih više nikada, nikada neće vidjeti. Sad kad pogledaš- bili smo srećni, da nije tog prokletog navikavanja na sve, pa i na sreću!!!

Jedna ogromna rupa ludački se širila da se više nikada ničim ne napuni; i šta sad?! Dalje?! Osjećala je da će, ako se sva pretvori u rupu, biti nemoguće povratiti se; a ta rupa se širila i progutala sve, na kraju više nije znala ko je, ni zašto... Osjetila je da lebdi (jer je rupa pojela sve čvrsto). Poludjela, za pojmove "normalnih", srećna, oslobođena pritiska na sebe- "ne povrijediti drugog", sama, bez obaveze da pazi i pazi, neprestano pazi...

Novi grad, vasiona, druga vječnost, jezovito nepoznato, beskonačno i istovremeno prijatno...

Na trenutak pitanja: ko sam ja; sta sam Prije bila; gdje su oni; jesu li oni ja; sta je Jedno- smisao; bljesak spoznaje da "duh" nije poklonjen, da je rastao, da smo ga gradili, kakvih tu sve parčića nema; da se neke rupe ne mogu ničim ispuniti, da su neke boli neizdržive, neke zamjene neprihvatljive, da su sve granice na svijetu vjestačke, da su sva bića veoma osjetljiva; da nam je potreba za ljubavlju, IPAK, urođena...

*A onda- sve te strašne istine proguta bljesak najčistije, najblještavije kosmičke energije... i jos samo svijest da nam je sve oprošteno, sve, baš sve gluposti; ni raja ni pakla; skoro nikakve promjene: svi oko kojih smo u sjećanju ovili dovoljno energije, ljubavi, želje, potrebe... oživjeli su- jesu li to bili oni- po-sebi, ili nase sjećanje, svejedno, izgledalo je u redu, i zahvalnost **topla, pruženih ruku za njih po sebi ili naše slike; ona čista, rijetka ljubav, možda?!***

* * * * *

Neki odavno ne osjećan tupi, teški bol u glavi; glas moje mame (otkud ona?!) sa par ljudi u bijelim odijelima i konstantno lupkanje čekićima zauvijanja i besmislica; još uvijek vrlo maglovito, pa ipak kristalno jasno i suviše sivo i suviše obično da bi se varali da smo već dospjeli do pakla ili raja. *Ipak; ona vizija, trenutak, život- ili sta je već bilo, izbrisalo je sve, utješne besmislice uplašениh ljudi o raj, paklu... I ja sam znala- da će biti baš onako, jednom... ja sam znala! A uz to "prišapnuli" su mi- veliki bolovi i slično su znak da nas "bogovi" cijene!*

Pogledala sam u plafon- velike oker fleke od vlage, veoma iritirajuće za mene (jos uvijek fiksiranoj na analnom stupnju) i zagušujući miris kivanog gulaša; i hiljadu izbezumljenih glava kao šareni baloni; razmišljala sam malo o njima, neki za mene nisu nikad postojali; a ono poznatih činili su se kao neke nepotpune ličnosti- kao da su samo ono sto ja o njima pamtim, i da nikakve nepredvidljive, njihove sopstvene reakcije nisu moguće.

Pogled na sopstveni rukav otkrio mi je nekakve prugice, a divna prostranost prijatne, prirodne tkanine otkrila mi je krasnu elastičnost i radost skoro potpune slobode pokreta. Kao oslobođena million tona loja, podigla sam se i oslonila o tvrd, drveni naslon kreveta, i bilo je fino; onda sam vidjela da jedan mladić sjedi na dnu mog kreveta, dubokih sivih očiju. To je bio, predstavio se čim sam se "vratila", dr Psihijatar. Od sada ćemo se intezivno družiti; pitala sam se koristi li diktafon ili bilježi ručno. Ne, nisam osjećala neki otpor- taman fino, da ga obavijem svojim teškim, zaraznim mislima, natovarim odgovornošću, možda se i ubije... ; a i ovaj sanatorijum je obećavao priličnu udobnost. Kroz prozor- čempresi... Moji će, izgleda, dok ima neke nade i dolaziti, najvjerojatnije svaki dan da me posjete, I glumiće, da je sve normalno, i praviti se da nisu ljuti, da me normalno i sasvim razumljivo, za očekivati- vole; napuderisanu i okićenu neizvjesnost, sekiraciju i patnju

odavaće rasijani pokreti, i prvi put- izvjesno neće mi protivurječiti i nećemo se svađati, ljubazni, izvježbani, blazirani osmjesi... Ne, prokleta i teška harmonijo!

I poslije dugo, zaboravljeni osjećaj vlage po obrazima, željela sam da izazovem, ali bilo je tako frustrirajuće sto nisam mogla. Valjda je trebala vlažna duša... a moja je bila sva u čvorove, i da bi se nešto učinilo, čitav sistem čvorova bi trebalo raspetljati, a to je nemoguće, jer čak i kad bi bila i dovoljno odlučna da pokušam, za najlabaviji i najbanalniji čvor trebalo je bezgranično strpljenje, neizvodiva vještina, a jedan odvezan čvor regenerisao bi se u hiljade novih, lukavije zapetljanih, te paklenom krugu nikada kraja...

“Da nemaš, možda, jedan euro?!”, čula sam i *nisam imala, možda je i bolje, jer da sam imala dala bih...*

Ok, nisam znala šta da radim sa čvorovima, ali možda je postojao način da ih ne ispoljavam- ne tako da povrijeđujem druge... To bi bilo divno, ali možda ipak previše idealno, jer izgleda izvjesno da je to “izduvavanje” jedini lijek, makar trenutni. A bližnji će, valjda oprostiti, a ako ne oprostite, onda i, nisu bili bližnji, pa sta će nam?!... Ali, ljudi su tako osjetljivi... Razmisliti, smisliti nešto... uhvatiti se za neku ideologiju, bar malo... jer, “bližnji” su najosjetljiviji!...

“Ručak”, vikala je neka žena, ali meni se nije jelo. Kuvani gulaš u zraku, u mirisu maslačaka, iz ustiju drugih ruku; oni jos misle da „zdravlje na usta ulazi“, a možda i da „put do srca vodi preko stomaka“ (sve divne narodne premudrosti...)... Između gulaša i maslačaka, što je izbor(!?), definitivno biram maslačke!
Ne, ovdje mi definitivno niko neće zamjeriti- nisu to oni divni ljudi, koji se vrijeđaju i isčuđavaju sto odbijaš njihovu hranu, a ničim drugim te i ne nude...

Kosa mi je divno sijala na Suncu, a miris ustreptalog, rascvjetalog rastinja djelovao je više umirujuće od svih tableta u mom ormarčiću. Trčala sam između sijenki visokog drveća i padala, udišući mirisni beskraj kosmosa punim plućima, suviše srećna, ili opuštena.

...Ipak, to ogledalce koje sam povremeno vadila iz torbice da oglednem kosu, nije li to bio zaostatak iz pred-istorije, poput onog navalentnog alkatela „kupi me“, koji je rastrojio jednu Miljicu i lansirao „mi“ previsoko da ga više dohvatimo... ?!

Željela sam umirujući dodir i popela sam se na hrapavo, prastaro stablo; i ugledala, vrlo blizu, čudovisno ogromne pečurke.

Mogla sam se otrovati, ali to trenutno, uopšte nije izgledalo privlačno; mogla bi se sakriti da me više niko nikada ne nađe, ali ni to nije imalo smisla, niko me i nije tražio...

Sunce se provlačilo kroz guste krošnje, vječito iritirajuće i dosadno, savršeno i sretno; uzela sam ogledalo i razbila ga u bilion komadića, a sa svakim djelićem po jedan džinovski oblak transponovao se na nebu; ovi nipošto nisu bili vazdušasti i uobraženi, bili su olovni i pritiskajući; pitala sam se, da li ih još neko vidi i liče li mu na nešto, a ja sam u njima vidjela i osjećala sve mračne atmosfere svoga života, i sve dane bez uljepšavajućeg, iluzornog Sunca.

Kad sam zatvorila oči, počela je kiša- višestruko usitnjeni parčići Ogledala, veoma oštri... Čvrsto sam se držala pečurke, nemajući pojma da li je otrovna, a molila sam se samo (ne znam čemu?!) da sve voljeno ostane nepovrijeđeno.

Parčići su padali sve brže, sve više, udarajući sa svim pogrešno učinjenim stvarima i svim neučinjenim, a što se očekivalo da ih učinimo, sa svim iznevjerenim očekivanjima, sa svim „borbenim“ ličnostima, kojima smo se divili, a nismo ništa od njih „pokupili“, sa svim prođerdanim zamecima krasnih ideja i početaka; podsjećali su šta je sve moglo da se promijeni, oboji, usreći i gdje da se stigne, a gdje sam stigla...

Sta sam učinila?! Zagrisci nemilosrdne, povampirene prošlosti, prosipali su svoju otrovnu tečnost očaja čitavim organizmom i rugali se- koliko sreće u uništavanju; a pošto nije bilo ničeg/nikog više, slomila sam i pečurku, doduše slučajno: snagu i potrebu za hiljadu ljudi prosula sam, kao i obično, na jednom stvoru i ono se rasulo, pa sam i njega izgubila. Ali pred mojim očima pečurka je regenerisala u

nesto u čemu sam prepoznala svoje lice; i zbog toga, što me koliko-toliko štitila da ne iskrvarim do kraja, i ne izgubim se u jednom vapaju, nikada je se više neću riješiti- moje bliznakinje pečurke...

Sivooki dr kaže „Sanjali ste, fantazirali...“, a glavni, jadni argument mu je što svega toga sada više nema. Po toj budali, svega čega sad više nema, kao da nikada nije ni bilo. Pogled mi je bio magnetski privučen na rupice od crva na mom ormariću. Ja sam bila mirna, jer sam konačno bila načisto: sve što je ikada u meni izazvalo osjećaj uronjenosti u neku atmosferu najstvarnije je stvarno, i nikada više neću, glupo i naučeno, pokušavati da živim više “stvarno” na uštrb “kontemplativnog”...

Vjerovatno su me nakljukali tabletama, te ubrzo (sivooki glupan je još sjedao na mom krevetu) zaspah. Sanjala sam Kiću i Raleta, srećne, sa pronađenim pustinjским blagom, moji Kića I Rale- kako ih ja znam, hodočaste, dakle, pustinjom, radi bunara- putokaza i preslatkog, presvježeg ukusa vode, na suvim usnama, do suve duše.

Jesu li nam životi ikada bili nerazdruživo prepleteni; jer oni, baš srećno izgledaju... Stresoh se, u snu, ... ali vidjeh da od davno izgubljenog šeikovog blaga, oni zadržavaju samo (nesvjesno?) minduše i narukvice kojima su se nekada davno, u nekom drugom svijetu, divile Miljica i Miljica, a ostalo prepuštaju vrelom, žutom pijesku; i nasmješih se, u snu.

Čisti i goli, tek iz pećine, da bi spoznali divnu ljubav, i sebe i druge, u padu maski... A onda, iznenada, živi pijesak progutao je sve poznato i prijatno, i otvorio nam ogromna, suva prostranstva jezovite neizvjesnosti.

Kamile sa prodornim, sjajnim očima ubjeđivale su u divnu osmišljenost svoga života, a dovoljno je oaza da bi se bilo sigurno u nove zalihe; ali jadni ljudi ne umiju da održe svježinu sjećanja, pa često i oaze smatraju fatamorganama... Kao nedorađeni Adami, prije Eve... njihova koža, nježno bijela, izazivala je bolan osjećaj- hoće li izgorjeti, ljuštiti se, orožnati...

Priroda je još jednom pokušala da se izbori sa glavama

oktopoda. Rafali pregorelog, užarenog Sunca sa nanosima sitnog pijeska...

Haos čestica u kojima se nismo našli; a onda, kad je prostor stao da se „čisti“, veliki, inteligentni slon čija me gromoglasna rika prenula, uz neku zlovolju upućenu životinjama, iz jedinog, glupog razloga sto nisu svjesne sopstvenog kraja i ne trebaju utjehe Višim Bićem. Jedino što sam još željela, opsesija kojom sam gorjela, bila je želja za novim Rođenjem, ili bar nekim obredom „očišćenja“ da bi, valjda vidljivije iskristalisala neki smisao, ovaj put po prečicama i što brže...

Neki čudan ritam; a onda sam vidjela gdje prostrto, počinje da igra pregršt najraskošnijih kadifa sunčevih zraka, pred mojim prozorom, i da me to Sunce vara i vara; rizikovah vid, pogledah pravo u njega i vidjeh da je, ustvari daleko i samodovoljno. Ispod staklenog zvona ponestajalo je vazduha; nisam ovog puta zeljela krvareće posjekotine; i zato zagrijah ohladnjele misli i srce, i jednostavno ga istopih. Izvukoh ispod kreveta stare „cipele za šetnju“, isplazih jezik svoj toj praznini bezsadržajne forme i napunih šake svim onim divnim osjećanjima koja su živjela, a sama sjećanja na njih počela da blijede, isprskah ih najšarenijim temperama, za čije cijedenje iz krutih tuba sam imala snage, i lijevom, teškom pet tona nataloženih sputavanja, gaženja i ujedanja (i kao nakon pet stotina vjekova) bojažljivo... koraknuh...

Nisam daleko stigla jer, taman sto sam izašla, u hodniku naletjeh na tatu; nosio mi je zdjelu sa žitom i orasima; imao je dvije modrice ispod oka; pitala sam otkud mu, pa mi je rekao- isposredovano od mene i ... to je bilo nešto tiho, pa nisam čula. Sasvim malo, pruzio je zdjelu ka meni; okusila sam bez riječi- ukus je bio tako težak- ukus tamjana, polumraka i tjeskobe... Jedva sam progutala, a zatim jos malo sačekala, ne bi li ponovio ono sto je rekao, ali nije... samo se okrenuo i otišao, pa sam i ja izašla.

Mlad mjesec, teški miris lipe (procvjetale u jednoj noći?), zvuci jazz-a, pomiješani sa trupkanjem nogu i pucketanjem prstiju...

Zabolje me krhkost ljepote (sjetila sam se- nikad prežaljene- pjene sa prve „fruktal“ nes-kafe), i u trenutku osjetih ogromnu čeznju za onim trenutačnim, ali bezrezervno toplim i čistim osjećanjima, i onim, pre dugim, neumornim večernjim šetnjama mene i Miljice, toliko divnim, kao da je svaka poslednja...

Teški, iznenadni pritisak oko misice zamračio je jos više čudesnu noć; zaklopila sam oči- samo za trenutak; mama je bila do mene, očiju punih suza: „Šta da radimo?! Ne ide... Ne ide... „. Plakala je, prvi put; a ja se nasmješih, ispunjena saznanjem o neraskidivosti odnosa sa njom: što god, i kako se dešavalo, mama je jedna od najizvjesnijih stvari na svijetu; uz to divna „utjeha“ i to što odnosi sa mnogobrojnom rodbinom mogu biti bolji ili gori, ali su izvjesni. Nesigurnost u vezi ostalih, (potencijalno) dobrih ljudi, nije me destabilizovala... zapitah se zakratko, mada mi je, u suštini bilo svejedno- starim li ili možda odrastam, ili je to samo trenutna opijenost.

Bez obzira, nevažno; zagrlila sam mamu i pitala je, da li želi da prošeta sa mnom. Nasmijala se, mlad mjesec, iznad nas, takođe se smijao; rekla je, da je cijeli dan stajala, i da ide da liječi bolesne vene, tako tužno, dodala je da ona bi, ali ne može.

Osjetih se usamljeno, u trenutku tu su bila i podsjećala na sebe sve ogromne, zjapeće rupe i očekivanja, hronična da će se sve jednoga dana krasno „zapušiti“. Htjela sam da sa nekim dugo, dugo pričam, ali činilo mi se da to ne bi imalo previše smisla, a povrh svega, gdje iskopati sagovornika; i tako, otežala od onoga sto sam htjela izgovoriti, krenuh dalje, dok ne shvatih da sam se približila ivici parka. Zastadoh; neobično sam se osjećala, jer toliko vremena nisam izlazila odatle... Ipak, napravih jos par koraka... nepregledna prostranstva zlatno-žutog pijeska- bez ičega sto bi razbijalo jednoličnost- pukoše mi pred očima.

Zvukovi frula i pucketanje kože harema izvještenih, vitkih zmija; glasna dozivanja slonova iz prošlosti, beskrajni, žuti, prašnjavi horizonti, žedne kamile i nedogledno, upaljeno

Sunce... Bilo je mnogo drugačije, strašno, nesigurno, neizvjesno, i zato divno opustajuće; *ali sve je to nekako lebdjelo u usijanom vazduhu, a u stvari... Bila sam strašno žedna i to me sputavalo da upijam proticanje i prepustim se promjeni.*

Nepredvidljivi, vijugavi jezici lukavih zmija pojavljivali su se svuda i niotkuda, odjednom, u naizgled bezizlaznoj situaciji, okružena odasvud gmizavim, otrovnim stvorenjima- izgledalo je kao da nema izbora, ili je pak izbor bio previše očigledan. Izabrah, savladah otpor, bacih se na pijesak i ugrizoh jednu- ona na mjestu uginu, a ostale se nepovratno razbježaše. Pa ipak, nisam bila sretna, možda zato sto sam “slabić”, pa mrzim ujedanja, gaženja i savladavanja; a onda sam vidjela i svoju osmrtnicu, gdje suha i nevažna nestaje, u pijesku...

“Puls. Ponovo izmjerite!”- odnekud poznate, sive oči bile su nada mnom, ipak, bila je halucinacija (*previše su pokušavali da me “liječe”*), protresoh glavom, i ona se rasplinu... Ipak, glas se i dalje čuo- tako poznat, poznat glas!! – i odjednom, na užarenom suncu blistava, narandžasta Raletova glava, nagnuta nad Kićom, i pored draga, stara, malo zarđala od morske vode bor-mašina. Jedva sam se podigla, krenula sam da grlim Kiću i Raleta, ali oni su mi rekli da sam grozno prljava, raščupana i znojava, i samo su me povukli u dug, mračan prolaz u pijesku.

U mraku i bez sunca, trenutno je baš odgovaralo ponovnom susretu, jer sam od sunca i svjetla već bila omamljena. Kad mi se oči navikose na mrak, sva zaprepašćena, ugledala sam Miljicu gdje se, sva samozadovoljna, igra gomilom blaga na podu, pa sam se začudila, kako se ranije nisam sjetila tog ornamenta životu i poštapalice za samopouzdanje. Rale je baš divno izražavao zadovoljstvo što me vidi, poljubio me u čelo, a onda već manje radosno promrmljao “Pa, sva si od prašine!”, i ponovo zadivljujuće srećan, odvukao me do najkrasnijeg i najosvježavajućeg, od svih malobrojno viđenih vodopada, i bez ikakve prethodne najave energično me gurnuo, iako je voda bila poprilično ledena. Pod hladnim mlazom, zatvorenih očiju,

dođe mi do svijesti da tu ipak nešto nije u redu, ali prisiljavala sam sebe, da ne mislim ni o čemu drugom, da pokušam da se opustim i uživam, u krasnoj svježini srebrno čistog vodopada... Stajala sam nepokretna i puštala da mi se hladna tečnost sliva niz lice i ispira sve istrošene i mrtve ćelije, a kad sam razmrsila kosu, uočila sam da je (da li zastrašujuće, ili vilinski divno) mnogo duga; znači, mnogo je vremena prošlo; prestraših se, tačnije uspaničih. Poželjeh ogledalo, sat; i odjednom me bilo strah da izlazim ispod vodopada.

Bojala sam se da je nešto mnogo značajno već prošlo i da se neće vratiti, ali šta to tačno, nisam znala. Shvatala sam da je bilo malo, možda čak ni jedan potpun trenutak; uglavnom u svakom preovlada osjećaj nekog deficita, ili nekog očekivanja, pa onda čekamo nešto, kasnije- momenat koji će donijeti objašnjenje svih prošlih nesporazuma i donijeti otkrovenje, da su patnje bile bezrazložne, i koji će uz to dati obećanje buduće nepomućene harmonije. Željela sam da ih zovnem, da krenemo ponovo “protiv ustaljenosti”, ali odjednom mi se, nekako činilo da nemam prava na to, a i previše sam se plašila odbijanja; jednostavno “da”, bez ceremonije, činilo mi se da pripada carstvu bajke.

Zagrlila sam Miljicu, bila je nekako drvena i prazna, pa sam mehanički vratila ruku, kao da ću da se oparim. Počela je da priča o kvalitetu zlata; niti sam je razumjela, niti sam htjela da je razumijem; bujica hronično prećutkivanog prijetila je da bukne... osjećajući čitave gomile knegli u grlu i svuda, suzdržavala sam se... Nešto se moralo brzo preduzeti, da ne eksplodiram, a ovog puta, glavni i odgovorni akter morala sam biti ja. Ipak, nisam mogla da se natjeram, panika i gušenje su me preplavljivali; već pomislih da ću se pretvoriti u slan kamen u toj pećini, kad uhvatih Miljičin pogled prikovan za moje jeftine, bižuterijske minđuše i u njemu iskru prepoznavanja... ali samo mi se učinilo, sklonila je šiške sa očiju i spustila pogled... na svoje zlato; uz to, sto je bilo najbolnije, promumlala je (ali sigurna sam da sam dobro razumjela sta je rekla)- “Nikad se

nisam nadala ovolikoj sreći!”. Ne znam da li me neko tresnuo po leđima, sve knegle su se, odjednom stropoštale, i zbog težine bola tih million tona, jedna suza je za trenutak zasjala, pa jos jedna, i druga...

Miljica se strašno namrštila, a i Kića i Rale, gledali su me gotovo neprijateljski, a onda se opet blazirano nasmješiše, svojim vječito iznova poliranim zubima. Nisam više znala sta pokušavam tu, ali nekakva grozna paraliza i nemoć učinile su da se bojim izlaska na zasljepljujuću, vrelu svjetlost; polako sam uzela zlatni nož sa Miljičine gomile i odsjekla kosu bez ikakve stilizacije, a zatim magnetski privučena, osjećajući prazne poglede zabodene u leđa, skočila u bistro jezerce kod vodopada i ronila, ronila...

Ograničeni, beskrajni plavi svijet...

A onda... vrlo kratki mir.

Čarolija modrih Madona bila je neodoljiva... Utkani biseri u razigrane morske trave, mirni delfini, opasne ajkule, spokojne morske zvijezde, školjke i pomahnitale sirene, vilini konjici i nježni morski kraljevi i između svega srebrna paučina ledenih voda, a onda sam primjetila i kako tonu put dna nepovredive i mrtve amfore, a kad vidjeh da imaju glave Kiće, Raleta i Miljice, grozno se naježih.

Tek tada osjetih da ni ova duboka prostranstva vode ne štite od svjetlosti... Jedino što je ta svjetlost prokleta hladna.

Blizu sebe ugledah ogromnu školjku, kao obećani spas, i svom snagom zaplivalah prema njoj, odlučna da tamo provedem ostatak...; ali ona se naglo zatvori i nisam mogla ući... Sa istim osjećanjem, sa kojim sam uronila, izronih... gore se ništa nije promijenilo; upitah ih, mogu li ostati, dok se spoznaja, da ih ne volim više, ne učvrsti, a oni, vrlo ljubazno dopustiše, čak se Rale nasmija i reče, da su i oni upravo stoga zajedno, ali su se nekako divno ustalili, i uz poštovanje gomile formalnosti, ustvari im je vrlo prijatno.

To vrijeme, što sam htjela da provedem sa njima, trebalo je nečim ispuniti, a ništa više zajedničko nije nam ostalo da podijelimo, ni teme, ni uzbuđenja, i ista sjećanja budila su

neki osjećaj gorčine, nesvjesti i slabosti... Snimala sam ih, skrivajući pogled: Rale je topio odloženo Miljičino zlato, Kića ga je stavljao u kalupe, a Miljica se divila "čaroliji" procesa; bili su nasmijani, zaokupljeni... A ja?! Šta se ovo desilo?! Šta da radim?! Pritisak rasprsnutih iščekivanja idealne harmonije... Mislila sam da ću da eksplodiram. U ušima mi je nesnosno šuštalalo, bilo mi je muka; a ništa nisam razumjela: ovo što oni rade je besmisleno, a ipak oni izgledaju, bar spokojno... Još manje mi je bilo jasno, zašto produžavam agoniju i ne odem; i odakle taj bol, bol, bol do želje za nestajanjem...

Pošto se očekivalo da i ja nešto "sizifovski" radim, ponudih se da čupam korov, ali problem je bio što nikakvog rastinja nije bilo u okolini, a gdje u pustinji naći bilo kakve pelcere... ; ipak, mada obeshrabrena i ne vjerujući nimalo da ću nešto postići, udahnuh i odlučih da ih...

* * * * *

Jeste, možda se i očekivalo od Miljice da ode i sve prekine, ali sta bi i ona dalje?! Harmonija koju je očekivala, svi mi... samo je za Bogove... Nama je, makar u jedva vidljivim naznakama, drugi put utrt, da se borimo i zadovoljavamo sitnicama... I trudimo što vrijednije, trajnije, smislenije blago da zadobijemo...

Mislila sam da će sama shvatiti, a kad sam vidjela da je spremna zaista otići, odbacila sam zlato, pošto sam vidjela da je mnogo iritira, i pokušala da smislim, kako dati Miljici do znanja da je sve ovo bilo potrebno, neophodno, i da će možda opet biti, da smo se umorili, i da "jurnjava" može postati besciljna i zamarajuća, i da je se moguće prezasititi.

Ja sam se zlatom samo igrala, uživajući, doduše, u igri, ali svjesna da nije ništa više od toga; i možda mi još nije bilo dosta. ..

Svejedno, željela sam da Miljica stane sa šetanjem gore-dolje, i

*nekako se odvažih, doduše tiše i bojažljivije nego što sam htjela, da joj ponudim (nisam ništa bolje mogla da izvedem u tom trenutku; ali mislila sam na toplinu svih onih divnih, sada tako udaljenih dana, možda kao žižku za zagrijavanje) i pružih joj već odavno čuvanu mazu kremića. Neka divna ukočenost, a onda sam vidjela gdje Miljica mehanički pruža ruku (ko bi odolilo kremiću?!), ali osjetivši valjda nešto tvrdo pod prstima, stavila je zemičku u džep, a onda opet prekrstila ruke. Sada nisam znala ni sta ću ja sa svojim. **Bože, kako Miljica zbuni i najsigurnijeg čovjeka?!** Zaista sam bila iziritirana, počela sam da vrištim; nisam više mogla izdržati da glumim kako nisam živi čovjek; počela sam da istresam svo zlato sa sebe i da ga bacam svuda okolo. Miljica je u trenutku izgledala veoma zbunjeno i ranjivo (iskreno, obradovala me je bilo kakva reakcija!). Ali, ona se zatim savi i poče da ga kupi (pa, moja ogromna zbunjenost i bespomoćnost, i nije mi prijala!).*

“Urazumi se! Urazumi se!”, ponavljala sam sebi, ali samo sam čula kako vrištim, sve jače, jače... dok se zvuk više nije mogao izdržati.

*Okviri su popucali, komadići kamenog krova počeli da se ruše... ukazaše se otvori... a kroz njih beskrajno mnoštvo ogromnih zvijezda toplog sjaja, vrlo blizu nad nama... Zaćutala, zanjeta... prijatno obamrla, samo krajičkom oka primijetih da jedan poveći kamen pogodio Miljicu i da **maleni, nježni anđeo lebdi u snopu mjesečine... Neka katedrala iz neslućenih daljina, odjekivala je... Sveti Tripun, svakog sata... “I teče, međutim teče nepovratno vrijeme”... smućena, okrenuh Miljicu licem prema zvijezdama, a zatim se i sama spustih pored nje. Njena mirnoća i bezrezervna prisutnost prijale su mi za promjenu; uzeh je za ruku- beskrajni mir, mir... koji neprimjetno i nepovratno pređe u beznadežnu prazninu i strah; a na nebu, zvijezde su padale, padale...***

... Poludjele zvijezde išpartale su nebo sjajnim tragovima, sudarale se i rasipale u Nista (šaka kosmičke prašine mrtvoj Miljici)... Za trenutak, naivno sam se ponadala blagom zvuku

harfe, ali počela je paklena, zaglušujuća dreka, krici očajnika, tamna strana vječnosti „iza nas“ najavljivala je svoje pokazivanje (a Milica je- mrtva)... počeli su da pristižu u svom stilu: odozdo i nečujno (samo On zahtijeva ceremoniju!)... nije izgledao toliko strašan, siroti Pobunjeni Anđeo, ljutito siročće prokleta od Gnjevnog Oca (toliko još postićen i pun kompleksa, da dolazi samo kad je pozvan), odnjeo je mrtvu, hladnu, nijemu Miljicu... i sve se smirilo; i zvijezde (ono sto je ostalo od njih)- stale.

Bila sam tako usamljena, i zato se okrenuh njemu, koji je jedini ostao (ali je izgledao nestrpljivo), kao poslednjem spasu; savih glavu i prepustih se neminovnom ugrizu dva oštra, duga očnjaka.

Nešto je bitno isisano, strasti, nade, bez stresova. Samo tupi bol...

* * * * *

Nisam uopšte bila spremna; umorna, slomljena, prazna, povrh svega nisam shvatala smisao, ali možda mi je makar malo imponovalo, da se zamlaćujem i da nekoga činim sretnim. I nisam se samo zamlaćivala, mama i tata su zaista, bili mnogo sretni zbog stalnog idiličnog prisustvovanja „familije“ i zbog toga sto „najzad“ činim nešto što čine svi „normalni ljudi“, te sam ja predavanja, zaista redovno posjećivala; gomila nas ih je posjećivala, radujući se raspustu...

Malo sam pričala (ne nekome u inat, ili namjerno); nisam, uopšte znala o čemu bi mogla da pričam. Mama me vodila sa sobom, svako popodne u šetnju i kupila bi mi ponešto, a ja kao da sam spavala, i kao da je mama imala ono sto je oduvijek zeljela- veliku, poslušnu „lutkicu“.

U vjestačkoj, ceremonijalnoj i beskrajno umrtvljujućoj atmosferi „normalnog“ postala sam meka i bezoblična kao ilovača; puštala da me oblikuju, tj. da projektuju u mene šta su htjeli, ali svejedno:

ostajala sam amorfna, nedefinisana masa, bez ikakve „fiks-ideje“ prema kojoj bi se upravljala, ili bar neke male- malecke podrške...

Kao uronjena u oblake blago-ružičaste šećerne vune- ništa nisam mogla vidjeti „okolo“ ; ruke su željele dohvatiti nešto čvrsto, ali bi samo ostajale pune ljepljivog i tako varljivo slatkog Ničega.

Kako sam se osjećala, zaista nisam znala; sva ona intenzivna osjećanja, ushićenja i očaji uvrli su ni u šta; ne, nikako, nisam bila ni tužna, ni onaj osjećaj nemoći; samo čula... i vidjela sam da su moji zaista srećni.

Bili su upućeni u svaki detalj, sitnicu moga života(kako i ne bi; oni su ih dopisivali, upisivali, brisali, prepravljali) ; jedino što nisu znali, a ja sam radila- noću sam gledala u zvijezde (tih dana nebo je bilo neobično vedro!), ali ne znam zašto, nebo se zatvaralo pred mojim pogledom, izgledalo je nekako tvrdo i neprozirno, a zvijezde, u koje sam toliko upirala pogled, nisu se pomjerale niti davale kakav znak, čak su žmirkale (kao da su se grozno naljutile one večeri kad su mahnitale po nebu); sigurna sam bila, da nekome drugome govore, i bolno zaključih da nebo nije jedno... možda ima i miljenike.

„Idila“ je trajala i trajala... Jednoga dana u nizu, na pijaci pokušah mami&“pratnji“ da stavim do znanja da sam prilično sigurna kako banane nisu moje omiljeno voće, ali ona mi se obezoružavajuće nasmješi i blago reče: „Dušo, ti jos od malena obožavaš banane!“, i kupili smo ih pet kila, ja sam ih nosila i nosila po vrelom Suncu do kuće; nisam ih ni premještala iz jedne u drugu ruku, zardali mišići više nisu osjećali bol, nisu osjećali ništa; a niz ogromnu, praznu glavu majmuna slivao se znoj.

Kada smo stigli kući, mama ih je sa divnim entuzijazmom i nekom pre-prisilnom ljubavlju (ali ipak ljubavlju, i to onom koja je makar u svom zametku i svijesti o sebi bila bezrezervna i bez očekivanja), sortirala po zrelosti, veličini i srodnosti boja u plastične zdjele po kuhinji, staklene u mojoj sobi i u raskošne kristalne, ručne radove u dnevnom boravku. Da, bila sam dirnuta, nekako mi se sve smutilo u

glavi- od promjena, Sunca, pažnje, pa sam počela neurednim šapama da ih skidam i trpam njušku ogoljenim prazninama... cijelo vrijeme šetala sam krugom soba- boravak- kuhinja: u sobi bi pojela po jednu bananu, i to nekako divlje i bezobzirno; u kuhinji, gdje je mama pravila ručak, jela sam ih stojeći (po dvije), polako ljustila i smješkala se; a u dnevnoj sobi (pred mnogim parima očiju, stvarnim ili zamišljenim), bila sam glavna junakinja nekog filma o jedenju banana, i pravila sam od toga spektakl- sa uživanjem i dugo sam skidala kore, končice, oblizivala se i bučno ih jela (po tri-četiri)... Do ručka, atmosfera u kući bila je upravo savršenstvo od sklada i harmonije... ; a onda, nisam se ni usudila (tj. potrudila?!) izreći da nisam gladna, jos manje da ne volim boraniju (tim više, što mi je mama svojeručno prepunila tanjir... valjda ona bolje zna); a onda, nastavila sam sa bananama... samo, nisam ih vise ljuštila; **pod vrelim Suncem, koje je probijalo sve zastore nasih malih prozora, i životinjsko prežderavanje uz sve propratne tjelesne manifestacije neizdrzive vrućine... Afrika, i sve više i više ružnog, neprivlačnog tjelesnog ogrtača, nalik (a možda i ne, kako to da znam?!) na davne pretke praroditelja.**

Daleko od oaza poštapalica, jedini prijatelji- magličasti dinosaurusi- jos samo noću su se budili, nekako teški i bez života, a svakog jutra, kad su mi bili najpotrebniji, nestajali bi i umirali... A meni- grozno, kao da ih i nije bilo.

Cimet, kokos, orasi... popodneвно spavanje i umrtvljenost koja ga prati... slabe kafe sa puno šećera, iz minijaturnih soljica... pustoš mrva, kostiju i neopranog posuđa poslije ručka... kule (vavilonske?!) opranog suđa... meksičke serije (bezbrojne)... a zatim, ubjedili su me (i nije im mnogo trebalo!), da bi mi šiške ljepše padale, ako ih uvijek viklerima... a onda su mi vikleri nikli po cijeloj kosi (dosljedno sam ih stavljala poslije svakog pranja, mada nisam mnogo izlazila)... Vrijeme... Nepovratno... Teklo.

* * * * *

Rale, drago mi je ("Još jednom isto. Zadržite kusur! ,,) ! Kića je sa mnom, ali ja sam siguran da nisam-Kića. U havajskim košuljama, pijemo martini, ležaljke su super udobne (... kad smo ono opljačkali onu banku...)

Sunce je ogromno i upravo zalazi... sa sve onom prugom po okeanu. Miljice bi to vjerovatno, voljele... mada, tako je teško bilo navesti Miljice, da jednostavno pogledaju oko sebe, odahnu i uživaju. Zašto je potonuo brod?- pa, ja znam! ... zbog neprekidnog naglog zaustavljanja, kretanja, mijenjanja brzine i pravca! – Miljice! Moglo ih se voljeti... ali oni njihovi "prostori"- u kojima je bilo bolje- ne praviti im društvo. Mada, često ih se moglo karamelama „smiriti“. Al' ne uvijek.

*Miljica?! Naj, naj gore, gore od toga sto smo ih izgubili iz vida- mi i ne znamo koja je ostala, ni koja otišla. Razmišljali smo do glavobolje, ali... ?! **One su, stvarno malo teške... I mračne... Da li mračne?! Nemam pojma, stvarno; ali otkad nismo zajedno, nisam imao ni jednu glavobolju. Pa opet, malo mi nedostaju. Pokoj im duši!***

Kića me vuče za rukav (ako me nešto iritira kod njega, otkad ga znam, to je što mi vječito gužva rukave tim svojim glupim, ogromnim, neelegantnim prstima!).

"Vidi, ribe!!! Za njom...", stopala su mu postavljena pijeskom. Leti kroz vazduh... Kaže- **"Sve granice su paučine..."**, to je vjerovatno pokupio od neke Miljice; ali ja mu ne bih preporučio da bilo što uzima od njih; inače će i on... Pi, pi, daleko bilo!...

No, on mene ništa ni ne sluša. Popuši on, malo od onog svog raštanja, i onda... Ma ne, ništa korisno. Juri ove preplanule, nauljane lutke u toplesima. Kaže da više voli bikini, ali vidim ga ja... Mali lisac!

Ležali smo danima, tačno ispod banana-palme, i trebalo je samo ispružiti ruku da bi ih ubrali, a to smo i radili; non stop- nismo mogli stati! Doduše, Kića je opet nesto fantazirao: „Znaš, nesto u vezi sa ovim bananama... ima nešto... „... ali, nisam se

udubljavao baš u njegova lupetanja (možda se zato i slažemo tako dobro).

*Jednog od tih dana, siti, zadovoljni i u ležećem položaju, kao i obično, podigao se vihor, uragan; odjednom se nađoh u vazduhu, rajsko Ostrvo duboko ispod mene; pa nisam stigao (ili zaboravio?) Kiću da uhvatim za ruku, pa **sam se akrobacijski i kao nikad do tada, izvrtao sam, u zlatnom vazduhu, vučen mađijskim činima krasne melodije... Listovi vječite vjeseni, kao najspretnije balerine uvijali su svoje gipke tetive oko mladog mjeseca, na samrti... Blijed, tiho je patio za kapriciozno uskraćenim sjajem samodovoljnog, neizdrživog, obožavanog Sunca.***

...Taman sam prestao da se prevrćem i počeo mirno da lebdim, kad osjetih blag, blag dodir na potiljku (kao, da je na njega sletio veliki leptir)... Miljica. Smješka se; lebdi i ona, obasjana mjesečinom. Da se uvjerim da nije priviđenje (možda, da to utvrdim i za sebe), uzeh je za ruke... Od Miljičinih prstiju, ostajao je sjajno-srebrnasti prah, kao sa krila nekog dragocjenog, rijetkog-leptira.

„Znaš“, reče, „poslije svega što je bilo, ja vas više nikada ne mogu napustiti! Prisutnija nego ikad... I nije mi jasno, kako sve do sad, još niste ukapirali, da su sadržaji i dodiri samo najprimitivnije manifestacije našeg Bivstvovanja.“. Najnježnijim prstima dodirnula me po grudima, i izvukla ljigavo srce, veličine stegnute šake. Zatim je, odnekud izvukla i lupu, pa smo gledali...Lako opipljivi djelovi bili su od žila, krvi; neprivlačni, za čas propadljivi; a onda je približila lupu... ; kad sam bolje pogledao, vidio sam ogromne rupe, ispunjene najčarobnijim prahom srebrnih zvijezda.

„Vidiš, ove srebrne zvijezde“, prošaputala je glasom boje najkrasnije harfe, „...ove srebrne zvijezde, baš u rupama su najtrajniji i najljepši djelovi tebe, da nije bilo porodiljnih muka, otvaranja rupa, tvoje srce bi bilo tako životinjski mesnato, krvavo i prazno. U propadljivom, opipljivom bedemu tijela... I samo ih ti možeš oduvati.“.

Ja sam je zaista pokušavao slušati i shvati, ali nisam mogao da se skoncentrišem; ono što sam želio, poslije toliko, bespovratno izgubljenog vremena, bilo je da je toplo, čvrsto zagrlim, i „muzikom tišine“, da joj prenesem sve, za šta ni vječnost, ne bi bila dovoljna da se izgovori, a da nam je i daju, ne bi to znali izgovoriti (ne postoji adekvatan jezik...).

Pružio sam ruke... i zahvatio u prazno, izgubio ravnotežu i padao, padao, sav u znaku Užasa, Nepostojanja, Nepovratnog... Kao i obično, zemlja je bila tvrda... pun, ne srebrnog praha, već suve, zagusujuće prašine, u ustima, očima i posvuda... Vrištao sam: „Što si se uopšte pojavljivala, prije Spoznaje?! Mogao sam i da ne vjerujem, da živim... Ti, „gore“, odakle ti znaš, prva si otišla i pojma nemaš- mi smo samo ljudi, i „sadržaje i dodire“ želimo jednako kao i umovanja i uvijek skrivena osjećanja...; lazljivice jedna; napustila si nas- bespovratno, a prisutna si samo kao praznina; niti ćeš ikada više dati nam nešto; uzalud do bola razjapljeni kljunovi gladnih, goluždravih ptica; niti ćeš moći od nas uzeti, ni za šta sopstveno meso i krv, sto ćemo ti na poslužavnicima naših ruku, ramena, glava podizati gore..., a zatim beskorisne i odumrle, bacati u blato i gaziti!“.

Magloviti prostori spavali su pred najvećim bitkama... Da li Miljičine ili moje suze?! Lik je počeo da joj se rastapa... „Ne, ne...“, vikao sam. Pružio sam ruke, i sudario se, bolno, sa samim sobom. Bespregledno ništa... I tužni sjaj njenih svijetlih očiju... u nagovještaju...

Nesto čudno; kao kamuflaže rajskih vrtova; svuda okolo mrtvi objekti, dostupni i pruženi su se nudili... Ali za razliku od svih tih proslosti, sada nisu bili važni, potrebni...

Čime se sad utješiti?! Nabundat?! Ogromni, iskeženi apsurd... I vilinski raskošna, nezaobilazna Tuga...

Možda sam se držao za glavu... I plakao?!

Rastapalo se... sve... ništa Čvrsto... Valjalo je krenuti; koja je uopšte razlika u traženju nečega i bježanju od nečega; idemo i idemo, neutažene žeđi, nepotpuni i rasparčani...

Brze smjene toliko intezivnih stanja- euforija i očaja- da je

razlika skoro postala zanemarljiva naspram inteziteta, koji je zahtijevao sve i uzimao sve.

Pokrenut, ne znam ni sam čim- valjalo je krenuti. Kazaljke sata upravo su se poklopile: X je mislio na mene i trebalo ga je naći.

Ali taj prokleti, narasli očaj... Ni ovaj džinovski trud, ni volja ne mogu ga satrijeti.

Ponavljao sam u sebi "Oče Naš"-e i preklinjao za objašnjenje... smisao... Manekeni u crnim mantijama, sa divnim, bijelim osmjesima, zvonili su... Osim zvonjave novih zvona, i skoro savršeno izvajanih tijela, i nepomutivo zaleđenih osmjeha nisu imali nista drugo da pokažu. Sunca su se rastapala u zelenim daljinama. Prašina koja lebdi... Klapile su me oči.

"Miljice...", dozivao sam; a znao sam da je više nikada ne mogu dozvati.

Imao sam hiljadu skiciranih rajeva i vizija krasnih poslijeovoživotnih stanja; ali nama ovdje; tako često, neophodne su potvrde, dokazi...

Bože, kako smo uništili ono putovanje, na brodu...

A sada... sa ovoliko izvjesnosti... Izgubljenog... Kako naći spokoj?!

Tihi rekvijem mora sve brže je preplavljivao bespreglednu pučinu... a šarene školjke su plesale...

Odrasti Rale, suoči se... Mozda moramo ići krugom; ali promijeni prečnik. Bol je vrlo plodna podloga, ako požurimo da izađemo iz njega i ne pustimo da nas rastoči...

Uradi nesto sa tim prepadnutim djetetom... Izvjesnosti su, ustvari, očekivanja, naučena... Promijeni orbitu... Ne umišljaj... Radio si nekada najbolje sto si mogao, kao onda, kad si bor-masinom Miljici želio stvoriti "atmosfera"... I tada bi uvijek bilo dobro; sada se zatrpavaš u bol, sa uživanjem ga gutaš, i to nije dobro...

Ruke...

* * * * *

Obožavao sam da se satima gledam, kad kupim novu košulju. Prvo sam primjećivao kako mi ističe mišiće, tek kasnije, kako mi boja stoji prema licu; a potom i sve te manje važne sitnice, da li mi ističe ili skriva dupe, koliko su mi široka ramena u njima...

„Ribama“ sam se sviđao, sada kad sam se konačno oslobodio svih tih dosadnjakovića, mogao sam u svoj punoći osjetiti ukus nagrize ribice, uživati u pecanju, a tek u ulovu...

Rale je često znao pominjati Oca Borisa, pa me vječito proganjao neki strah, griža savjesti... A sada... ljepota mora i skoro gole žene...

Na natkasni, kraj ogledala, pod ćilibarskim Suncem, presijavala se slatka, ljepljiva smjesa meda sa orasima; *ono, ja jesam bio fizički spreman, ali kada se radilo o grupicama, trebalo je i nekog malog okrepljenja, ... ali, no problem- never!*

Srećom, dobro sam zarađivao, i mogao sebe da “mazim”... Kad se samo sjetim, koliko sam izdangubio, puštajući da me vuku onim brodom (čak, bio sam uvjeren da mi se to sviđa!), gdje nikad ni kremića nije bilo... a moglo se odavno stabilizovati i zgrtati lovu.

Sve više sam se sviđao samom sebi. Osmjeh upućen ujutro svom privlačnom odrazu u ogledalu, koje je blještalo, obasjano suncem, i grijao me je i “podizao” čitavog dana i noći (sa njima se nikada nisam osjećao tako fantastično. Vječito smo imali neke seanse “ronjenja”... Čovjek se sa samim sobom počinjao ophoditi oprezno, kao sa strancem.).

Hodajuća živa savršenstva (Kićo, Kićo, koliko li si izdangubio “diveći” se sa onim manijacima nekim oronulim statuama, u tamo nekoj Grčkoj!?), koja se smješčaju, mašu... I sto je najdivnije-dostižne!

Živjeli! Za Genija, koji ih inspiriše da se “oblače” u te čarobne bikinije! A Miljice... Kaputi, rolke, šalovi... ili pak, kad baš prigrije

neki džakovi na cvjetice (haljine?!)... i divna, ronilačka odijela za kupanje. Pa, da sam ostao još duže sa njima, navukao bih gomilu kompleksa, i pomislio da nešto sa mnom nije u redu! Onaj šmrljavi Rale... katkad odplesati „Piensa en moi“ s jednom, uzeti za ruku (u rukavici) drugu... Budala, mislim predobar, puštao je da bude iskorištavan, toliko puta su ga navele da, umjesto njih, čisti palubu...

Divote!... A, evo je i- Ona... evo i “leptirića”. Rekla je da je “amazonska kraljica”. Ponudiću joj koktel, iako mi se ruke tresu.

-Osmjeh! Ne zaboravi osmjeh, gusane! , ponavljao sam sebi. I dok sam s nanizanom slonovačom savršenih zuba i šarenim koktelom, (s nogama u raskoraku, da istaknem svoju muškost) , koračao prema preplanuloj Amazonki, preduhitrio me neki crv.

“Ej, konju... “ , ali kada se okrenuo, video sam zaprepašujuće ogromnu mesnatu stijenu.

... A ona me nije ni pogledala. Svakako, nisam se suviše potresao... Pa,ima ih na stotine, koje žude da im ja izmasiram stopala... Ali ta nedodirljiva hladnoća, bas me zaintrigirala! Uhvatio sam volan i satima škripao, zauvijao, i dizao uragane guste prašine.

*Bio sam prilično uvjeren da mogu da je osvojim, a to sam i želio; ali, uviđao sam da bi mi to oduzelo truda i vremena... Princeza ili harem?! Mrzio sam izbore, oduvijek želio sve! Ali, poslije jedno pet-šest sati, dok je ona ispijala koktele „na eks“ , ne udostojivši me ni jednog pogleda, odluka je pala- **potruditi se oko nje, ali samo kad bude na usput; a između, održavati svoje nasušne veze.***

Dvije djevojke, koje sam upoznao juče na plaži, molile su me da idemo zajedno na noćno kupanje. Da, baš sam bio polaskan. Ali, naravno, nisam im pokazao to. Pa ipak, neodoljivo je ne priznati, kako ta spontanost i jednostavnost prijaju. Nakon svih onih iscrpljujućih *natezanja, ustezanja, potiskivanja...*

Da bi bio potpuno oran za to večer (jer Amazonka me popodne

bas iscrpla; tj. iscrplo me to što ona nije ni pomišljala da me iscrpljuje, na bilo koji način) , riješio sam da odspavam malo (i to je jedan od divnih- svježe uvedenih, običaja) .

San?! Majčice, na snove bar nikad nisam obraćao pažnju, bili su tako jednostavni...

Rale i dvije Miljice stajali su na zelenom proplanku, u zelenoj izmaglici, i gledali, jedno u drugo, i ni u šta... neku tačku između njih, pogledom bola, radosti, svega i ničega, pogledom zagonetke...

Probudio sam se u znoju... Radovalo me, što bar imam "zakazano" to kupanje, te će me one djevojke, valjda, malo oraspoložiti...

Ali, na plaži, nisam mogao da odagnam te poglede i tačku u kojoj su se sjekli; i mnogo više, pogled mi je tražio zvijezde, nego te dvije dražesne lutke- "Znate, djevojčice, malo sam umoran noćas. Ne bismo li mogli samo da sjednemo ovdje i pričamo nešto? A sutra ću vam sve nadoknaditi, obećavam! ". Prezrivo me pogledaše, otpuhnuše kao dvije divlje mačke, I odjuriše u pravcu bučnog, veselog centra grada.

Ostao sam sam, a kući mi se nije išlo. Poslije dugo, dugo vremena, tj. od onog prokletog broda, nisam se ovako osjećao.

Pogled mi je pobjegao na nebo... Modro, svileno lelujanje sa bezbroj rupa iz kojih su virili drugi, svjetliji svjetovi.

U početku je bilo prijatno, umirujuće; talasi su se razbijali o stijene, a onda je iznenada počeo da raste strah.

Vidio sam kako se smiju i namiguju odozgo nahranjene izvjesnosti, a sve ostalo, kao da je samo umišljenost i neizvjesnost.

Počeo sam da trčim i ubrzano da dišem. Kiseonik je ulazio; klapilo je, a on je ulazio... kao opomena/ dokaz, da od svojih rupa nikuda ne možemo pobjeći, i da su vječito svježi oziljci, sa kojih su na živo čupani komadi.

Mjesec je bio pun. Pogled mi je još jednom pobjegao, dok sam grozno drhtao od zime, i vidio sam kratkotrajni, sjajni

svod zvijezde koja je padala.

Mogao sam pomisliti samo jedno... ustvari, bilo je apsurdno: osjećaj da je nešto u meni umrlo (a najgore i naj-nepovratnije je, kad nešto umre u nama, dok smo još živi!) ;il odmah zatim želja (da li je važila?! Sjajni trag već se bio ugasio...) , da ne ide, da vaskrsne...

Plakao sam: ne mogu da živim kao pola čovjeka, ni kao četvrtina; ili ko zna, da li je i toliko ostalo...

Zagrebah u sebe: na površini svijesti, poslednji treptaj neonskih svjetala, bljesci šarenih koktela i preplanule kože... a dublje... zgariste, i ne usudih se zagrebatl pepeo.

Na brodu, bar sam se uvijek osjećao „pun“ , ne krpana lutka, ne strašilo... a oni, onakvi kakvi su bili, voljeli su me baš takvog, a ne preplanulog, nasmijanog mačora, koji savršeno muti koktele i nes- kafe, i dijeli neodoljive komplimente (kakvim sve vjesticama, ponekad).

Bijesno šutnuh nogom, i gomila pijeska poleti uvis: Zar samo krajnosti, u životu postoje?! Sve žešće i divljije, šutirao sam- kakvog li “ oduška” u uništavanju... a onda, osjetih se kao glupo, bespomoćno malo dijete, i bacih se na tlo, ukopavajući se sve više u pijesak, i držeći oči čvrsto zatvorene.

“Kretenu! Ej, kretenu!!! “ , čuo se glas, “Uništavaš plažu! Vidi, kakav kaos. Vidi! E, đubre jedno; sad ćes ti vidjeti! “ . Velike teške ruke šćepale su me za vrat i stezale, stezale...

Morao sam otvoriti oči. Ogromna, crvena tikva, sva u znoju... “Kakva tulumba! “ , pomislio sam; “I on da uništava moj labuđi, bijeli vrat! “ .

“Tulumbo” , uspio sam da promumlam, već pomodreo.Udario sam ga, najsnažnije što sam mogao, u bedra, i za tren uspio da se oslobodim džinovske tulumbe.

Ležao sam u pijesku, bez daha i bez svijesti; a onda sam osjetio vodu... po licu, svuda... Tako je prijala. Ustao sam. Namrštena tulumba ispred mene držala se za bedro. Kako je smiješan!

"Mentolu! Tulumbo! " , plazio sam se i dozivao ga, “Hvataj

me! “ .

Gromoglasno se nasmijao i prišao na nekoliko centimetara od mene; tek tada shvatih- koliko je zaista ogroman, i preplavi me strah; a onda i panika, jer me on uze jednom rukom i podiže kao zeca, na metar od zemlje.

I dalje se smijao i tresao me u vazduhu, mada ne previše grubo; a onda, prestade da se smije. Ispustio me tako, da sam tresnuo o pijesak i prilično se ugruvao, a onda prijeteci zabruna: “Ajmo, robe! “ , i gurnu me ispred sebe.

“Evo ga jedan!! Može, jel’ da?! “ .

Neonska osvjetljenja i gust miris cigarete, od kog klape oči...

Poslije dužeg ispitivanja, ocijenise me se “dobar” ; i “karijera” mi se smjesila...

* * * * *

... dugo vremena, željela sam samo da nestanem. Začudo, i nisam ostajala samo na “maštanju” – cijev u kupatilu bila je dovoljno čvrsta; kupljen plastični kanap (sa štipaljkama, koje sam bacila)...

Plakala sam- za sobom...

A onda, jednog jutra, sav podsvjesno skupljeni bijes poče da nadire iz mene kao iz ekspres-lonca. Nikada nisam bila tako ljuta- i nikada pokazivala toliko od svoje ljutnje. Napokon shvatih: najbližnji uopšte nisu divni (to jeil podnošljivo; i niko nije), nego me uopšte i ne vole... ! Sve te lakrdije, najsebičniji su sebičlcči! A ja- nisam lutka! Pustila sam glasnu muziku, vrištala, polupala mamine kič-zelene čaše, koje su ličile na vaze. Reakcija?! Uopšte se ne sjččam! U divljoj želji za životom, bila sam spremna gaziti sve pred sobom. Gađala sam mamu bananama, jela grožđe...

Popodne sam otišla u gradil kupila vatreno crvenu farbu. Sutra ću se ofarbati I obući najatraktivniju haljinu iz svog ormana, i

zavesti pola grada, a sve djevojke će mi zavidjeti.

A prekosutra, izvlačim knjige ispod kreveta i počinjem da spremam ispit.

A između, ići ću svaki dan, po tri put dnevno u grad na bambus, i da se kitim novim krpicama. Potrošiću sve pare, što mi je mama sa takvim entuzijazmom ispirala vijuge, da treba da se sprema... "za crne dane" ... I idem, makar najraspalijim brodom, do neke luke... I... Opet... Šta će biti?! Novo?! Bolje?!

Neću biti srećna!

...Jer nemaš koga da vodiš sa sobom, makar u srcu; pošto misliš da niko nije dovoljno divan, kao ti?! Pardon, ako misliš i za sebe da nisi divna, pa šta očekujes od drugih?! I ko je sada, zaista sebična lutka?

...Šuštanje zraka, kao jata koja prilaze... Vriske, oštre i nagle, kao razbijanje porcelana...

I mnoge oči...

...I glasovi...

Ah... Izvitopereni uzdasi praiskonskog sarkazma i nerazumjevanja... Grmljavina smijeha...

Ti si se umorila od davanja?! Ha! Ha! A drugi, samo sebični, a?!

...I opet grozni smijeh...

I od banana si umorna, njeznice moja?! A onda je smijeh prestao... Tišina... I iznenadna grmljavina, koja me odmakla za pola metra od mjesta na kome sam stajala...

-Ti, grozna, izležavajuće zahtjevna nimfo!, sijevalo je. A šta si ti davala? Ona se makar trudila! Kosmička istina je da niko nije savršeno divan, i da je savršenstvo nedostižno, nezavistan od nas, cilj. Ništa novo ti nisi otkrila! Ali trud... Mozemo da se trudimo...

Od pijeska su vavilonske kule sazdane...

Ti se nisi udostojila da izgubiš malo vremena, i da pokušaš da joj objasniš da više voliš grožđe, ali da voliš i banane. Jer koji to okrutnik mora biti, da ne voli nešto što je bog stvorio, i

da ne voli nešto što je drugi, za njega se znojio.

Lupao je krilima... Samo što nisam odletjela...

I šta bi sad, da radiš sve što želis? Izvoli... Svjetovi su tvoji... I dokle ćeš stići?!

Samo petoro ljudi, koji bi radili sve sto hoće, sto im padne na pamet, uništili bi svijet... Te vaše odvratne, nekontrolisane, razuzdane energije... A ljepota davanja?! Susretanja?! Krila su mu se tresla kao najjači zemljotresi...

Ma da. Izvoli! Svjetovi su ti na tacni. I sama si odabrala i uokvirila se samoćom. Zar ćeš moći poslije, odjednom, da Ga dozivaš?!

Vrata su poražavajuće lupala... I oštra naprslina, tačno na polovini...

...A kiša je lila... Lila...

Farba se isprala sa praga od prozora i plivala mrtva u vodi... Stakla su lupala... Čaša je bila razbijena na blatnjavom tepihu...

...Sama, a kao da je jos neko tu...

Miljice... I kao da mi je suza skvasila teško rame, ali to je bila, vjerovatno kiša. Zrakasto se razbijala na sve strane...

...I jos nešto čudno... Mali, srebrni leptir na ogledalu...

Kad sam stala ispred ogledala, izgledalo je da mi je na nosu. Miljice... Htjela sam da mi sleti na ruku, ili bilo gdje, ali čim bih prišla, on bi se pomjerao... Miljice...! Na kraju, otišao je na plafon, i više se nije pomjerao. Sva četiri, pardon šest, zida bila su na svojim mjestima, tvrdi, neprobojni... Kud si kretala?! Zašto?! Nemaš pravo, ni pokušati!

Legla sam u krevet, žmureći, paralisana. Anđele? I Ti? Sad ste zadovoljni?!

Mama se pojavila sa bananom, a ja sam osjećala da mogu i umrijeti, ali ne pojesti je.

Žmurila sam. Neviđene nebeske oaze gutala je ograničenost i ogromno- Ništa.

Žmurila sam. Kiša je svirala čistim pločnicima. Poneki odjek visokih čizmi na štiklama...

Auta, auta, auta... Nekad sam voljela da gledam šetanje svjetla farova po rasutim kapima kiše.

“A više ne voliš?!”

Svjež, divalj vazduh, kao okean netraženog života...

“Ne znam.”

Žmurila sam. Crnilo, sa napetim, bolesnim zvijezdama.

Sat je kucao i podsjećao na proticanje...

“Sine...” - nisam htjela da otvorim oči.

“Sine...”, ponovila je.

“...A, ako je on zaista u pravu?!”

Otvorila sam oči.

Srebrni leptir na plafonu, me gledao... očima punim vode.

Pružila sam ruku i dohvatila bananu.

Nisam ni pogledala mamu, gledala sam kako se polako, a sve više rastvara farba sa praga.

Leptir me saučesnički gledao.

-Ne, ni ovo nema smisla!

“Mama”, kao da prvi put govorim, “ja ne volim, zaista ne volim banane!”

Knegla nije pošla.

“Poslušaj me...”

“Prvo pojedi bananu! Pa ćemo pričati.”

“Ne mogu.”

“Onda, vruću goveđu supu. Jedno ili drugo! Od nečeg se mora živjeti!”

“Ne... !”

“Bananu!”

“Mama, zagrli me!”

“Supa! Sa rezancima!”

“Mama”, plakala sam, “mama”, i odgurnuh ruku sa bananom.

“Aha, onda supa. Dobro, za čas će!”, rekla je i izašla iz sobe.

Leptir me gledao odozgo mojim sopstvenim, uplakanim očima, koje su se činile veće od njega samog, veće od sobe, veće od bilo čega...

“I ti”, viknula sam (ali, to je više bio hropac), “ne razumijem...”

ništa!”

Gledala sam ga, a kad je postalo neizdrživo, ponovo zažmurila, jos čvršće. A onda osjetih, na ivici sna, dodir po sljepoočnici: bio je to leptir, mama, vjetar... prijalo je, iscjeljujuće. I ni za šta više, baš ni za šta, ne bi otvarala oči.

“Naravno! Tako je najlakše! Zatvoriš oči... vi, drugi pogađajte što je meni. I, u stvari, zaista, šta je tebi?! To nikom nije jasno!”

Glas. Kiša. Poludjeću. Zatvarala sam uši razlistanim dlanovima.

“Ha! Zatvori uši, oči... I predaj se samosažaljevanju. Ti, koja misliš da jedina oplakuješ svjetske tuge... Hajde, sad dobro oplaci svoj neofarbani, nježni, njegovani plašt...”

Gospode... A onda sam se sjetila...

Ogromna provalija na mjestu saputnika...

“Da. Ti si ih otjerala od sebe. A, mogla si biti i svoja i...”

Kiša je jednako lila... Bilo mi je hladno. Leptir je drhtao.

“Mama... Mama... Takve su mame. Ali ona te voli. I pati. Ti ne vidiš ništa dalje od svoje boli, a mislila si da posjeduješ razumjevanje i širinu svijeta.”

Kad bi prestao... Stakla su jezivo lupala o otučene zidove.

“Mama”, jedva progovorih.

“Stižem. Samo da stavim sir.”

“To je njen način izražavanja ljubavi. Čudan... Ali ni tvoj nije neki. Ljudi su različiti i teško se mijenjaju; a ti moraš prihvatiti ono sto ti oni daju, a ne čekati ono što ti od njih očekuješ.”

Ponovo sam otvorila oči. Neki automobil napolju je naglo kočio.

“Ne...”, možda se nije čulo, ali bila sam zaprepaštena.

...Mala, čista vodena kapljica na plafonu, bez ikakve tenzije da padne dole. Leptir?! Gore?! A onaj dodir jos sam osjećala, i da ne bi nestao nisam se usudila provjeriti da li je to on.

Kroz prozor su ulazili nagovještaji, dugo neosjećanog, svježeg vazduha; udisala sam, tako je hladilo, smirivalo...

Mama je ušla, ali ne sa vrelom, neželjenom supom, već sa činijom prepunjenom sočnim voćem, toliko divnim, da sam se zapitala, da li je pravo, I gdje li ga tako brzo nađe?!

Gledala sam je, ne skrećući pogled- izgledala je jako, jako umorna, ali se pokušala osmjehnuti (ipak, oči su joj ostale brižne i zamagljene). Skoro bojažljivo: "Mislila sam, da bi ti se ovo možda vise svidjelo..." , I tiho pritvorivši vrata, na prstima izađe.

"Hvala"... prošaptah u njena leđa...

Uzeh nektarinu i prislonih je uz obraz; bila je glatka; hladna i jako je mirisala...

Svijetli polumrak u sobi... otupio je ivice predmeta, i zidovi vise nisu izgledali previse čvrsti ili neprobojni.

Možda...

Po sljepoočnici... kao dodir pera- "Da... Pogledaj!"

Mrak se zgušnjavao i brisao grancče... a ja sam oko sebe jasno vidjela mrežu, izatkanu tokom života- moju mrežu, moj život: kratka, debela, čvrsta crvena nit vodila je do mame, koja je, u tišini susjedne sobe osluškivala mrak u mojoj, ne usuđujući se ni prekinuti tišinu, ni razbiti mrak...; tanka, duga, srebrna do Miljice; nisam znala gdje je ona, ali sigurna sam bila da dopire do nje, gdje god...; gusto, gusto tkanje najraznovrsnijih niti i šara... izgledalo je- skladno, dobro!

"Miljice... Možeš i treba da nastaviš da pleteš, sve ljepše i raznobojnije, i sa većim iskustvom. Ali, ako se žmureći zalijećeš, napravićeš u svemu tome grozne rupe, jer, vidiš, u nešto moraš udariti, razoriti, povrijediti... a izaći nećeš! A kuda, kad je to tvoj jedini život?! Ni stajati... samo dalje... bolje!"

Kao da su me ušuškali u vatu.

Kiša se spuštala manjim intezitetom, tiho i jednolično, kao neki prijatni, romantični nokturno. Čupkala sam zrna grožđa i nježno gutala, ispitujući svaku njihovu oblinu.

A kiža je svirala,svirala...

Čula sam sat sa crkve...

Bilo je besmisleno brojati, a zvuk je bio fin. Voljela sam ga.

Otvorila sam fijoku do kreveta. Kakav mrtvi, netaknuti red!

Izvadila sam mirišljavi štapić i zapalila ga. Miris daljina, nepoznatoga, onozemaljskog...

Da li vrijedi?!

Dohvatila sam daljinski, u liniji je bio Darko Rundek...

Ruke... Bacila sam jos jedan pogled na otvorenu fijoku, prije nego sto sam je zatvorila.

Rukopis... Sijao je, nikad viđen, a tako poznat; nipošto moj, a kao da sam ga oduvijek čitala: "I sada, u snena svitanja, dok nam oči polako postaju slijepe za zvijezde..., Mars, i ko zna kakva sve "tijela" zalutala u prostore "našeg" neba; i dok jedno te isto Sunce "izlazi" na milion načina, na bezbroj različitih mjesta, sapučući nešto što ih boji zajedničkim rumenilom...

...onda, i sada, ćutke, glasno i neopozivo: "Nedostaješ nam! I voljeli bi da si sa nama!..."

Nestala je struja, i mrak je očvrsnuo, zgusnuo se do neprobojnosti. Muzika je stala, i sad sam zaista bila sama u tišini sopstvenih, zaglušujućih glasova. Samo je ladica i dalje stajala otvorena, a neviđeno poznati rukopis onih za kojima sam čeznula u neizdrživo tjeskobnim danima, ali i danima prevelike sreće fluorescentno je svjetlucao.

Čuli su se tihi, prigušeni glasovi: tata- I- mama; mama- i- tata: "...presjekao vene... tetive i zivci su mu skroz iskidani... ...završio prvi srednje... kao lutka... lijep... ali su ga spasili i sad..."

Ja sam, pritisnuta mrakom, opet željela preglednost: šta je šta i ko je ko i zašto... jasnoću i svjetlo... Šetala sam po svojoj "kuli", pela se zavojitim stepenicama ka novom, mukotrпно izgrađenom "spratu", misleći da ću vidjeti bolje; a u stvari, sve je postajalo sitnije i sitnije; a kula se, sto viša, opasno krivila i sužavala... mjesta, još samo za stajanje na prstima... jedne noge...

A "s druge strane zida", rumeni, nasmijani, uplakani, povrjeđivani i iscjeljivani, ...živi... kosili su- "žuta žita, svojoj gladnoj duši za lijek"...

I, čujte!: dok zalazi ogromno Sunce, sa svim rumenilom koje je zorom posudilo, ponovo skupljenim u sebe; dok zalazi, noseći u

sebi sve tajne “našeg” neba, te u njega ne možemo pogledati (a u zvijezde ćemo zuriti, ali sve će ostati nejasno), znajte!: u rumene večeri- Nedostajete mi! I, mnogo bi voljela, da sam sa vama!...

* * * * *

Zidovi vrlo posjećenog manastira, kao zatvora...

Moj duhovnik je rekao da sam suviše radio kako ja hoću, nešto kao sebičluk, zato sam sad u ovakvom stanju. Postio sam...

Nisam razumio šta je to “ovakvo stanje” i koje je to naspram njega: nisam bio siguran ni da li sam bio sebičan, zašto je to loše, ili dobro...

Postio sam...

I kada nije trebalo, postio sam...

Nije mi teško padalo; nikada nisam suviše uživao u jelu; a i od loših djela, iako ih, uopšte i nisam tako dobro uočavao i razlikovao od dobrih, bar u ovom životu svakodnevce, išaranom najrazličitijim bojama, lako sam se distancirao- zatvorio sam se u svoju ćeliju, nisam pričao, izlazio, i čitao sam žitije.

Moj duhovnik kaže: “Ha... vidiš... Napreduješ!”, pa se grohotom nasmije, počese po smeđoj, raščupanoj bradi, te potapše po povelikom truhu...

“Da mi to proslavimo?!”, pa blago bolje raspoložen, polako, ali sa osjetnom energijom radovanja, nestane put kuhinje.

Ali nisam napredovao; osim ako se pod tim ne podrazumijeva ogromna ispražnjenost, bezvoljnost, nezainteresovanost...

Prozor na ćeliji bio je tako mali... za bilo sta... Nebo, vidio sam samo neki ugao, u periferiji nebesa, koji je uvijek bio proketo siv

...vazduh, osjećaj i miris vječite magle...

**...za sreću, proljeće
...za bježanje...**

**Nisam pričao, to je tačno, ali i nisam imao sa kim. Čuo sam, poslednji put (kad to bi?! Prije par mjeseci, godina?!), kako šapuću: “Aha, baš je čudan! No, što ćeš, moramo svakoga prihvatiti! To je hrišćanski! Ali, neće on dobro završiti...”
“Boga mi, i mene je strah...”**

Da ih ne plašim- zato sam se zatvorio.

Prve dane sam mislio- ah, bar ću se načitati! I smisliću nešto, bar sam imam vremena, mira... Ništa nisam smislio. Nisam ni mislio. Hvalilo je kiseonika. Prozor je tako mali...

...Samo... u naznakama... vlage, hladnoće, tupih odbijanja, izletjelih uzdaha...

kao maglovito sjećanje... smisao paučinastih, srebrnih tkanja duž srca...?!

Sanjao sam... prazne prostore, i sebe neprimjetnog, kao savršeno nepostojeći dio praznine; a ponekad bi me sa svih strana pritiskalo nešto ogromno i teško, što nisam mogao obuhvatiti, odrediti mu granice, odgurnuti...

Od čitanja, razmišljanja, meditacije... kotrljanja sizifovog kamena... ostajalo je još podosta vremena. U početku, pokušavao sam da šetam, ne baš interesantnom manastirskom okolinom, ali sam brzo prestao. Vidio bih kakav plamteći Sunčev zalazak, poneki divan cvijet, izrastao iz stijene- i nije bilo nikoga, koga bi gurnuo da mu to pokažem, i srce mi se stezalo, stezalo (kako još uopšte radi, pitao sam se).

Ali stvari više nisu bile oživljavane riječima, razgovorima, pa su gubile realnost i značaj... Samo “ja”, sa svojim skućenim unutrašnjim prostorima... zatvorenim horizontom... sam u sebi, gušio sam se.

Šta?!

Moj duhovnik je zaključio, da se stanje opet pogoršalo, pa mi je preporučio da što manje dolazim u kontakt sa ostalim monasima, a posebno ljudima izvan manastira, i da se potpuno i bezrezervno predam prekorijevanju svoje grešnosti, i slavljenju Boga, onog sa

oltara...

...I inače sam se oslanjao na svog duhovnika, a ovaj put i nije bilo teško poslušati. U početku, i pokušavao sam, nadao sam se, bar dugim razgovorima i međusobnoj, makar ne previše lično zainteresovano podršci- ali mantije su se pokazale neprobojnije od ne znam kakvih oklopa, a oči su bile stroge, prazne- samo On i ja! – ili, samo ja i ja?!

To je Agape, Hristov put koji treba slijediti, vrisnuo sam, očajan.

Hm, pogladio je bradu, I već skoro nestrpljivo (zvali su ga, nekoliko monaha viših činova, rumenih i veselih kao i on, da nešto proslave, i “Hristovom krvlju”zaliju).

“Znaš, sinko, svako jedino svoj krst nosi. Ne možeš nekome pomoći, niti iko tebi. Trpi, a za utjehu, obrati se Gore.”

...Povorka miliona čovječuljaka, nogu pred nogu, sa krstovima Sitničavosti, Straha, Mržnje, Ravnodušnosti..., a sami- svojim rukama, napraviše ih!

Bližnji?! Doista, koračali su u zbijenoj povorci, ne gledajući se. To je to?! Ima li joj kraja? Ko je na čelu?

Nisam znao...

Pakao na Zemlji...

Pakao- u nama...

Iskomadani bubrezi, kao pečenje na poslužavniku “viših sfera” ...

Staklena srca, zatvorena i lomljiva... I ruke- mlitave, vise... Mrtve, da se uhvate, da te pridrže...

Zidovi su plesali i približavali se trbusima... da se dodirnu... I raspuknu u bezbroj primjetnosti...

I bubanj... napokon radosnih anđela...

Sa stolice, pogled kroz prozor je bio veći...

Hodočašća nepovezanih i samih, praznih, krvavih vagona i smrad nesnosnih tovara, od praiskona... I klaustrofobičnih, drvenih kovčega iz kojih zaudaraju uspavane mladosti...

I djeca bez nogu, sa energijom kilometarskih trka...

I zanosi i slobode primorane bolestima sopstvenim ili najbližnjih... I svuda, okolo, zloradosni gavrani, istih masa...

To je sloboda... za izbor?!

A duhovnika i nije bilo...

Slomio sam staklo na prozoru...

Moja krv koja kaplje bolesno blijedim zidom, i čupka po besprekorno čistoj, žednoj dasci...

Vazduha, ništa više...

Pokušao sam da razvalim rešetke, ali one su bile nedodirljive u svom podnošenju i rđi, kao i drugi ljudi...

Na vratima... osmjeh palog anđela...

Legao sam...

Krv je ostavila svoje tragove po svemu... I obećanje da će trajati...

Oči su me klapile... Narasle, od ustajale tečnosti...

...Bjelina dječijih miški, i prašina po živim dlanovima...

Beskraji pokrenute ljuljaške... Nadanja, puna i entuzijastička, neosvijetljena primirenim izvjesnostima...

...Energije za historijska stvaranja

...Oči majke, i očeve ruke... Sjetio sam se, da se ne mogu sjetiti više ni boje njihovog glasa...

...I plakao sam, plakao... kao malo dijete... Mama bi u "najcrnjoj opciji", bar histerisala... Ali njeno prisustvovanje... Duhovnika, mog putokaza za etički ispravna djelanja... pred Bogom, nije bilo...

Krv je kapala. Daska je bila šarena. Uzeo sam četku za zube i meljao. Mrtvo, krvavo drvo... ostalo je oslikano na podu.

I bljesak- koliko smo izmijenjeni... *nepovratno, dubinski... ili samo manifestno... možda, samo želimo da vjerujemo u to, dok u stvari vrištimo, još onim prvim krikom, kojim smo "pozdravili" svijet...*

Pojavio se, i mahnuo mi izdaleka, htijući da prođe mimo, ali ga zaustavih. Stade, nevoljno.

"Oče, želio bih..."

Zaustavi me, odlučnim pokretom ruke- "Bez želja, prestani, već jednom, sa tim sebičlucima, i slavi u tišini Gospoda! Amin!..."

Brada mu se zatresla, i sa nje spadoše dvije, tri mrvice kolača i

nesto šećera u prahu...

**Pao sam, opružen čitavim tijelom, na ledeni kamen hodnika.
“Gospode...”, zapomagao sam.**

**Crvena tečnost je i dalje klizila u sporim kapljicama...
Ispijeni, nezagrnuti mesom, maestri, u koncentričnim
krugovima, šarali su ljepljivu boju...**

Zluradi osmjeh... Poznati prijatelji...

Opet...

Ako je tačno... da ne vrijedi...

A koliko zanosa, ljubavi, ushićenja, držanja za ruku...

Misliš, ne mogu progutati ni vječnosti...

Ha Ha Ha, osjećao sam kako me udaraju po obrazima.

...Nije moguće da ne vrijedi...

Bla Bla Bla... Kao šibanje zraka...

Vrijedi?! Bla Bla Bla!

**I ta vaša držanja, pa sjećanja... I nedostajanja... Ma, najviše
mjesec dana! Bla Bla Bla.**

**Osjetio sam da jače boli, i pritisak nečije teške šake oko
srca.**

...A samoća je zapomagala, kao izbezumljeni na samrti...

Ko zna zbog čega je to dobro?!

Proletanja šišmisa kao maglovenja...

...U nesnosnoj, neprijatnoj magli...

I crne haljine... kao povremena predkazanja...

**Kad sam se probudio, soba je bila druga. Mnogo, mnogo
bijela. Ništa drugo nisam mogao vidjeti od te bjeline. Onda
me trgnuo snažan, razarajući bol od lakta. Nisam mogao da
pomjerim ruku, i kad sam krenuo da ustanem vreo, drhtav,
snažan stisak... Malo, bijelo lice (kao soba), krupnih crnih
očiju...**

“Otkud ti?!”, jedva sam izustio.

*...Odmah zatim, dugački, crni tuneli neprozirnog mraka, i
pipanje u prazno... Zamor, u kome se ne razaznaje ni jedan glas,
smjenjivan sa zagrobnim tišinama... I samo, povremeno, toplina
onog malog lica, u nagovještajima... Zbog njega, ponovo otvorih*

oči. I ustadoh; ...na hodniku, samo jezivo hladna promaja; napolju, bijela pustoš i jata gavranova...

U kapeli, zajednička molitva. Bio sam vrlo slab; nesto lažno, otužno-sladunjava u mirisu tamjana; za oltarom, glavni sveštenik i mumlanje prisutnih, proizvodili su onaj zvuk iz tunela...

Zemljina teža, nezadrživo me vukla; "bližnji", tik do mene, zadržava ruke sklopljene na molitvi, i ja s treskom "susretoh" samo tvrdi, hladni pod... Svuda, spolja i iznutra, osjećao sam teške, crne modrice, pune nakupljene krvi... ..

Nesto kasnije, hvatao sam se za Duhovnika, grozničavo objašnjavajući, pitajući...

"Oče, vrijedi?! Vrijedi! Vrijedi!"

Ustade, ogroman i superioran, i zagrmje:"Bla! Bla! Bla! Šmokljane! Vječnost sve guta! Zapamti, sve, sve... A ti, jedno, te jedno- bla bla bla...!"

Osjetih, da ću opet pasti; okrenuh se, da pobjegnem; a na vratima, pre-krupne crne oči uplašeno su me gledale.

Vratih se!

Znači, to je bio samo vaš glas? To famozno blablabla, samo je izum jedne nemoći...

Uzeh dijete za ruku, potrčah niz hodnik, koji se odjednom činio vrlo dugačak, i hladniji nego ikad...

A kada sam ušao u crkvu, na klapkanje mojih teških papuča, svi koji su se "molili", radoznalo su se okrenuli. Okrutni skidači svake slobode i osobenosti...

Osjetio sam da se crvenim, kao kada sam se stidio u osnovnoj skoli sto su mi popucale patike.

Ali, njemu nije smetalo. Jednako čvrsto, drzao me je za ruku...

Ostajemo ili...??!

On je zurio u crvenog zmaja, koji se vijorio povišoko na nebu, iza manastirske kapije, u ruci nekog nepoznatog djeteta.

Pogledah iskosa njegove razgoračene oči, skoro otvorena usta, i dirnu me ta predanost i čuđenje.

Izašli smo. Gomila je vratila glave na staro mjesto.

Osjećao sam hladnoću kako ulazi u svaku kost, tetivu, zaustavlja krv... Krenuli smo tragom nasmijanog zmaja... On je poskakivao pored mene, svojim sitnim koracima, i nije se žalio; čak bi se povremeno nasmješio, nekoj samo svojoj misli.

Otvaramo sam usta, da ga pitam "šta misli", ali mi se to činilo glupo, i kao da bih ga prekinuo, pa smoćčutali. Tek, u neko doba, osjetih da zaostaje. Mada jednako nije ništa tražio, ponio sam ga; i ubrzo je zaspao... bio je tako lagan.

Sumrak je stezao, i zmaj se vise nije vidio; to me ispuni nekim neodređenim užasom, i počeh da koračam pažljivije, da se ne probudi...

A bilo je mračno i hladno, kao nikada u životu; i mada mi je mali, zaspali teret bio beskrajno drag, zlokobna tišina i usamljenost...

Bar zmaj...

Miris pečenih jabuka, u daljini, kroz zgusnutost, kao naznaka da postoji prijatno, lakše, "normalno"...

Ali nisam želio tražiti. Bio sam umoran. Od čega?! Razmišljanja, zavatlavanja?!

Kroz papuče je nadirala nesnosna studen, noge su mi se kočile i jedva sam koračao, a nisam znao ni kuda bih išao.

On mi se divno približavao u snu i divno stezao male šake oko moga vrata. Njegovo bijelo lice sijalo je u podmukloj večeri, kao zigot nevinosti, nade, mogućnosti. Stezao me sve jače, ruke su mu bile hladne, pa sam ukapirao da moram brže misliti.

Doživajući glasovi budne frule, kao ton opominjuće magije... Veliki, nesnosni strah... kao studen... I sloboda izbora?!

...Jer nema šta drugo...?!

Išao sam brzo, a korak je bio težak milion tona. Da nije bilo njega...

I dalje je spavao... Krenuo sam da ga poljubim. Bio je suviše lijep, čist... Podigao sam glavu... Kapija konaka je još uvijek bila otvorena.

" ?? "- mene, moja ludost,jos moze spasiti od šema i nametnutih

uvjerenja i predrasuda, bar donekle... Ali, oni?! Jedan duhovnik, kao moj... a, za malo čorbe, i loše zagrijanu sobu!?

Aha. Kao i uvijek, noću se ne može trezveno razmišljati. A i sta se sad, u ovakvom stanju (pogledao sam u neuredne papuče), u ovo doba, može uraditi. Ući ćemo, a ujutro... Bog će nesto pokazati.

Jutro, okovano teškim oblacima... Dan, i drugi, treći... Kao duga polarna noć, sa nagovještajima svitanja (oko podne).

Kao da sam popuštao... dijete me čuvalo od očajanja, ali ja sam se osjećao krivim, jer se činilo da sam nesposoban da čuvam, ni sebe, ni njega...

Jednog jutra, poslaše me do grada, da obavim nešto u vezi manastirskih finansija...

Putovanje vozom izazvalo je čudan osjećaj topline i iščekivanja, mada je kupe bio neudoban i hladan...

Hodao sam gradićem, čekajući da se završi sa nekim papirima; oko podne, započe mećava...

Nisam imao gdje da odem, a ispod male tende prepune trafike nisam mogao dugo ostati. Ljudi su navirali u povećim grupama po dnevnu štampu, i djevojka koja je radila me baš neljubazno gledala, jer sam joj zauzimao prostor, za potencijalne mušterije, pa sam morao negdje drugdje da se sklonim.

Čiste, suve pahuljice, zrakasto su se razbijale, svuda po praznom prostoru. Kao u snježnoj kugli. Osjećao sam kako me pozdravljaju, hladeći me po licu. Bile su tako slobodne, srećne... Voda od rastopljenih pahuljica, cijedila mi se sa kose. Koliko ljepote je bilo u toj spontanosti i razuzdanosti prirode.

U jednom trenutku, primijetio sam kako me čudno gledaju. Stajao sam, jedini na sredini ulice, bez kape, i skroz mokar. Pri tom, bio sam tako glupo nasmijan, jer mi se lice ocrtalo na izlogu preko puta. Sigurno, mislili su da sam lud. A, možda i nisu puno griješili.

Teška, drvena vrata su lupila i čula se muzika. Poznati, i iz

davnina dragi zvuci pjevajućeg roka. Oznojena lica, razigrana tijela... Zatvorio sam oči. Ponovo sam osjetio bol u glavi.

-Ući ću... Inače, ću se smrznuti ovdje.

Stare, drvene stepenice škripale su, kao da će svaki čas da se raspuknu, i da će potom iskočiti ogromna porodica malih miševa.

Unutra je bilo pretrpano, i ni jednog slobodnog stola; to me skoro obradova, i smjestih se na prvu praznu stolicu. Niko me ništa nije pitao, ali ubrzo, naručiše mi piće, kao da se podrazumjevalo...

Bilo je toplo; a vani, skoro već mrak, i uskoro su upalili prijatne male lampe, koje su obasjavale lica crvenkastom svjetlošću, tako da se činilo da sijaju iznutra...

Ne znam, kad je "počelo", ali uskoro sam pričao i slušao, i smijao se...

Za mantiju, niko me ništa nije pitao; možda se i nije primjećivala pri ovakvom osvjetljenju; a možda je i ja nisam nosio tako, da bi se isticala... Ni za ime... Riječi se lepršale, pronalazile me, upijale vlagu...

Kroz prozor..., u krugu ulične svjetiljke snijeg je padao, padao, padao... činilo mi se, da izađem, da bih čuo zvončice...

Za stolom... bljesak smijeha... ljudi divni u svom pokretu, brizi, radosti i tuzi, životu...

Riječi krupne, ali ne teške... riječi sa potencijom Smisla i Slobode...

"Da li vrijedi? To sam se pitao!?"- sjećao sam se, kao nekog nesvjesnog stanja, i bilo me stid, ali, prolazilo je.

"Raspravljali" smo do 4h ujutru; bio je to veliki poklon, osjećati oko sebe ljude, buku... A oda su ljudi počeli da se razilaze.

Gledao sam kako umiru prazna mjesta, i za trenutak osjetih jezivu neprijatnost- sto ja nemam gdje, sa nekim podijeliti impresije, što ne pripadam... Lomio sam prste sakrivene u dubokim džepovima...

"Ako nemate šta pametnije, mogli bi zajedno gubiti vrijeme?! ...Makar do formalnog početka dana."

Baš sam bio iznenađen. Djevojka se prijatno osmjeivala i iščekivala.

"Pa...?!"

" Da, biće mi zadovoljstvo...", promucio sam, neprijatno crveneći, uz pokušaj osmjeha. Osjećao sam, da bi trebalo nešto rćchi, uraditi, ali nisam mogao; bio sam zatečen i ljutio se na sebe, sto se ne osjećam prirodno. Ali, ona kao da nije primjećivala moju zbunjenost (ili, nije htjela da je primijeti); široko se osmjehnu i reče: "Biće divan dan, mislite li?".

Prišli smo prozoru, snijeg je skoro stao, i svuda uokolo, srebrni nagovještaji svitanja...

Pošto se sada moglo birati gdje će se sjesti, zauzeli smo upravo taj sto, do prozora... Uskoro stiže, u velikim šoljama, mirisna kafa...

"Dakle", reče ona vedro, "mogli bi prošetati."

Snijeg staje...

Složio sam se.

Sišli smo, istim stepenicama, kojima sam se prethodnog dana popeo... ali kakve li razlike, činilo se. Gurnuo sam teška vrata, i zakoračismo u svježju, kristalnu bjelinu.

Čista, rastresita prostranstva u koja smo propadali, škripala su pod našim nogama. Hiljadu puta sam pao. Ona se tako divno smijala, povremeno bih je kratko pogledao. Bila je tako slobodna; pokušavala je da trćchi, dok su joj se noge petljale u krajeve sivog kaputa. A kad bi pala, pogledala bi me krišom, ispod oka, kao dijete koje očekuje grdnju, a onda bi se, opet najdivnije osmjehnula.

"Da ti odrecitujem nešto?!"

Klimnuh... Njen glas... I sudaranje pahuljica, slivalo se u srebrno-kristalnu muziku...

Primijeti da i ja pomjeram usta: "Znaš? Naravno!", prekinu se u sred strofe:"Hajde, zajedno!"; uhvati me pod ruku- velikim osvajaćkim koracima, zajedno, po bjelini, na kojoj nije bilo tragova, prije ovih naših; ujedinjeni, u Rijećima Slobode i Sreće... Disao sam, disao... Miris ćetinara...

Nemoć je stara babetina, koja je sama- nemoćna, pa je nose budale, koje pristanu na to... neprimjetno sam se stresao- pala je, pala, u snijeg, prehladan za nju; a mi smo tako mladi, zajedno, zajedno...

Nekoliko trenutaka... Zatim opet sa neodoljivim osmjehom, posve jednostavno: "Moram da idem! A zaista, bilo mi je drago! Hvala, na divno provedenom vremenu!"

-Sad, šta bi sad trebalo uraditi?! Nisam mogao smisliti, samo sam je gledao...

...A srce je zazivalo Miljicu, čiji me Odlazak, jednom, zauvijek i neraskidivo, sjedinio sa Prazninom... Miljicu- kao Ljubav, i kao Smrt, jer bila je oboje; i otada, zbog Smrti svom snagom želio sam Ljubav; i, takođe zbog smrti, bojao je se... Nikada se iz toga nisam ispetljao...

*-Miljice... ja neću, da ona ode...
Izgleda, da sam izgovorio naglas...*

Čuo sam kako škripi snijeg pod njenim spretnim nogama.

"Ha! Bas si luckast! Sve drugo može čekati, šta može biti važnije od ovako divnog dana?!"

Uhvatila me za ruku. Ornamenti velikog, zlatnog Sunca počeli su se pomaljati kroz guste oblake...

Nasmješio sam se i namignuo... u zlatni zrak.

"Divno se smijes", prošaputala mi je, i vragolasto me uštinula za mišku. "Hajdemo, sada požuriti. Ja bih da idemo negdje... na Sunce..."

* * * * *

Pogašena svjetla u susjednim stanovima. Pepeljare pune opušaka svuda po stolu... Neoprane soljice od crne kafe... Jedva primjetno taknuta pšenica... I do pola izgorene svijeće, sakupljene u jedan kutak...

Čujem ga, gdje hrče...

Kao da je sve isto.

Spava, jede, radi, sluša vijesti, čita novine...

Ja ne mogu, ne mogu da živim...

**Slike kao argumenti besmislenosti... Jer šta sada sa njima?!
Šta mi one znače?!**

**Prazna soba... Netaknuti red... Stvari na svom mjestu... I
mrtva, bezvazдушna tisina...**

**Da, nekada, jednom, živjeli smo sami, bez zaludica pružanja
čitavog sebe drugom... Do onog groznog pružanja, kad on
počne da se guši od tebe, i mora da bježi, a ti ne shvataš šta
mu je i šta još trebaš da radiš...**

**Ali poslije, ukazao se taj novi život, manje oscilatoran i sa
više smisla... Navikla sam se, ne pitati i na taj poklonjeni
smisao- davati... Dok ne ubijem?! ...Izgleda...**

A sad?! Sta sada?!

Zaluda sve priče, razmišljanja... Molitve...

Čemu sve?!

**Povremeno se okliznem, pa odmorim na izvjesnosti, da uvijek
sama, tvorac svoje izvjesnosti mogu biti... A onda padnem na
koljeno pred Sv. Vasilijem... kao misao o smrtnom grijehu...
Pa se iznenada ustanem- možda je i ona učinila smrtni
grijeh... A onda su sve moje molitve, svi moji napori... jedno
ogromno, nepremostivo Ništa...**

**Jer bez nje, čak i u kosmičkim i bezvremenim
prostranstvima... Sta ja?!**

...I dalje hrče?!

Kad ću ja moći zaspiti?! ...da se nikad ne probudim.

**...Evo ih sad, konačno pročišćeni prostori u kojima niko ne
puši... i besprekorno čisti tepisi... Kome sad to treba?! Kome
je to važno?!**

**...I izluđujuća pomisao da sam koliko poslednjih godina, koje
su i mogle biti lijepe... da se volimo, grlimo... dišemo,
živimo... ja, i samo ja upropastila.**

**I njeno ćutanje, i ja koja kažem "...djeca i trebaju da ćute!"... a
nije bila dijete...**

Vaspitavala sam je da bude pristojna, fina, da uči... da ne bude prosta. Svi su je iz komšiluka hvalili. O njenoj finoći se pričalo u cijeloj školi i gradu...

I naposljetku... To! -To prokleta društvo!

Govorila sam joj da pazi kad izlazi, da su ljudi zlobni, u inat, staviće joj nesto u piće. -Rugala se!

Prokleta, prokleta, prokleta društvo! Do čega su je doveli... A cijeli grad o njenoj finoći je pričao!

Vrišti mi se! Ne, ne! Još i ja... !

...Taman, da imaju o čemu da pričaju sutra... Neću im dati to zadovoljstvo!

Ali Bože... Pa, šta je mene briga za njih?!

Kuku...

Pod je hladan i težak... Sva sam izudarana i sada sve boli... I dodir...

A najgore, kada ih nema...

Voljele smo zalaske proljeća... duge, bakarne i mirne...

Oči me klape! Šta?! Šta?!

Odsjaji razbukalog kandila na prozoru kao ruganje palog anđela...

U noć?! ...I to tako, jednostavno nestane?! Smrtni grijeh?! I nema više šansi?! Ali to je dijete...

...Probudiće se... On se uvijek, u isto vrijeme budi...

Pritisak ranog jutra, navika kafe; i izmrvljeni, odgurnuti doručak...

Besmisao stvari i riječi koje ih označavaju... "doručak"?

...Šta, zašto...??!

U kišno jutro...

Zadovoljstvo "lijepog", odavno zaboravljenog... nekada... , ali sada, dvadesetogodišnja "ja"- mrtva sam... mnogostruko mrtva... ništa nisam znala sačuvati... prepuštivši se bujici, bez napora... štednja, do rasipanja... ;

Ipak, trebalo bi izgledati pristojno...

ta siva suknja je vječna, mnogo više od mene... "pristojna", ali odjednom tako strana... šareni kostim i usta što se smiješe, crvena...

i uplakane oči klovna...

Čarapa koja se odjednom rasparala...

I izlizane potpetice... a nigdje nisam bila... izlizale se u koračanju besmislo...

Treba imati, za šta umrijeti!

Snovi...

Grmi...

Neće u ljubičice!?

Samoživa ljubičice!

"Stidljiva", da živim i, da umrem...

Samo ovo bitisanje, dovoljno je jedno za mene... Pogledati u lice Nebu?! Nikada. Stidim se...

...Jesu li to njene crte lica? Možda, ni to nisam znala da vidim...? Da, suza... prije "pristojne" šminke... i svecrte nestaju, i samo trodimenzionalno, plavičasta praznina, njenog oblika...

*...
"Životni drug"... pored mene... ne razgovaramo, skoro... i oko njega plavičasta izmaglica, i sve manje izraza na njegovom licu...*

Davno nekada, dala sam mu ruku; možda, ispustio ju je, a da nisam osjetila. Ne pitam...

Suvi prsti, ukočeni od zime, neosjetno kliznu...

Izgubljeno čulo dodira...

A nekada me nasmijavao... Davno nekada...

I zaista, baš smo se voljeli! Bože! Sve što znači i jedino održava u životu, više nije važno...

Šta učiniti onda kad postoji samo jedno rješenje?! I nema kompromisa... Ni pomoći...

**Životariti?! Raditi... umarati se; tj. nastaviti ne osjećati ništa...
...Oblačiti se... Sređivati... Ha... Zašto?! Za koga?! Čemu trud?!**

Nje više nema.

...i to je izvjesno, nebrebolivo teško; jedino važno i sveprisutno... I rupa je tolika, da se ničim ne može zatrpati, prekriti, ispuniti... Zjapi otvorena, raščupana, krvava i ružna... Ničim nepremostiva...

Njeni grozota i veličina... kao nezaobilazno sjećanje...

Bože... Bože...

A svršiti?! Spojiti krakove besmisla u ogromni, zatvoreni krug... I ubiti ovo apsolutno obesmišljavanje, čak i onih stvari koje su nekad vrijedjele...??

A drugi... sigurno postoje i drugi... kao ja... I nekako, sigurno uspiju da žive... Makar, uz više napora... Ali ja... Bože...

Progutaće me sopstvena rupa!

Bože, ja ne mogu da se borim! Treba mi! Neizdrživo mi treba!!! ...Počinjem da mislim na način, na koji je ona mislila... a onda, stalno smo se svađale oko tog njenog načina mišljenja...

Jel' tačno?! Ja sam je ubila?!

Razdvojila nas je ulica, nama nebitni ljudi, gluposti, niskosti i banalnosti...

Bože, pomози mi... !!!

/\/\/\/\/\/\/\/\/\/\/\/\/\/\/

Nebitno, nebitno...!

Ništa, sem ovog bola ne postoji više... Pada po svim stvarima, licima, navikama, sjećanjima... kao magleni veo... Ne snalazim se više, ne vidim... udaram u sve što se nekada zvalo "život"...

Pa, kad bi se bar mogle ukloniti... pročistiti, pročistiti, sve što je sada nebitno...

Ne mogu ovako; ti znakovi, taj put, nisu više moji...

Šta uraditi, da manje boli?!

Zašto?! Neka boli...

Samo, kad bi me pustili na miru...

* * * * *

Mnogo, mnogo mi nedostaje...

Kao dio mene- najsuštinskiji...

I vazdušaste poštapalice stalnog podsjećanja, zaboravim, pa krenem da se oslonim i propadnem, iz početka... u bezdan...

Crni zidovi moje sobe ne primaju svjetlost... Pa, i nema spoljašnosti.

Sama.

Nekad mi je tako žao što nismo zajedno... da dosađujemo jedni drugima, da zajedno patimo... gubimo vrijeme... Ipak bi bili srećniji, znali bi da ipak postoji bar nešto... neki topli smisao, da nije sve farsa i mehanika. Čak i stalno brinuti o nekome... Ali ovo, ovo je stvarno kaos... Pogledaj, i kad poželim da živim... Sa kim?! Sama.

Par ruka i malo ne-luciferske skromnosti i to je vrhunska sreća.

Ali šta je sa drugima?!

Ha. Šta je sa tobom?! Smije se; lupa krilima... Ponovo. Kao, s drugima nešto nije u redu- nema nikog, a ti si sve učinila da neko bude tu?! Ne želim te podsjećati, rastuživati... Ali, ko je bio taj prvi, kome je izvjesna ljepota i divna toplina prešla u ustajalost?! Ljudi znaju da vole dugo i intezivno... i svaki dan i tren drugačije, zrelije... Rasrdio se; klepeće krilima.

-Dobro de!, prozborila sam.

I sam se začudio... Kao osmjeh...

"Mama, mama...", dozivala sam.

Pojavila se isti momenat i provukla glavu u sobu: "Gladna si?!".

Osmjeh se razvodnjava. nekad tako želim da je tresnem... "Ne, mama..."

Bila si ljupka! Hm. Mnogo je radosniji. Fin je, kad se smije.

"Ne, mamice! Nisam gladna.

Htjela sam samo da te zamolim... Voljela bi da dugo šetamo, da zajedno šetamo, da me držiš za ruku kao kada sam bila mala i da pričamo..."

"Zajedno da šetamo?!", začudila se; bar mi se učinilo. I

obradovala se.

"...A kasnije... mogli bi obići i njenu mamu?!"

On je jos uvijek stajao na istom mjestu; namignuo mi je-
divno prostran, vječan, čist. Najradosnije se osmjehnuo, još
jednom... kao zagrljaj, vazdušasti dodir... I onda je nestao...

...

Iste priče... Koraci koji ne odjekuju...

Riječi se odbijaju, prazne, i vraćaju praznini...

Ruka o koju se oslanjam; a možda je i slabija nego moja...

*"Od ponedjeljka, ponovo ću početi da radim...", rekla mi je. Rekla
je bojažljivo, ali dosta odlučno. Kao da drugačije, ne bi moglo.*

Ona je mislila da pomaže, da tako treba- možda, i jeste.

Ali natezati se sa mnom po cijele dane, i nije neki smisao životu.

A i, zar može zaista pomoći? Taj bol, nije njen...

Ona mi pomaže, preživjeti...

Jeste- ja sam preživjela. Ali ne živim. Ne, ja ne živim...

Njena majka... isto je sama.

*Isto, a tako različito. A ne znam, po čemu različito... Tek kao
udaljena figura od stakla...*

A šta je to, sto je bilo, a sada bez toga ne možemo?!

*Ne, ne mogu... Trudim se, ali to nije istinski. Osim ako se nekad,
za hiljadu godina potpuno saživim sa glumom.*

Ni njena mama ne može...

*Jer tada, onda...- nikada nisam bila svjesna da posjedujem
nešto dragocjeno, što osmišljava život...*

A živjela sam... Znači, može se živjeti?!

Pa... ili živjeti ili... ?!

**Ako je gubitak nepremostiv, da se nastavi koračat
magistralom, pa makar i sa velikom, primjetnom rupom i
velikim bolom, i dosta sporije; e onda, ja ne vidim drugi put...
A ako postoji bilo šta, pa i samo potencijalno ljepše, ja bih
pokušala.**

Već je dosta izgubljeno...

*Kažu, sutra je noć vjesta... Pa, kad bi je "srela"? Ha, ona
me ne bi ni prepoznala...*

Je li ovo, to sto smo htjeli, sto hoću?

Mogla bi biti zadovoljna sa mnom, zar ?! Bezrezervno žalim za njom, baš u duhu velike, divne ljubavi!? Ili, žalim za sobom?!

Ovo je najbolje sto mogu?! Zar, ne dugujem ništa više... sebi, drugima, svijetu... životu?!

Lijena?

A i ne znam sta bi, gdje... A ova monotonija, meditiranje, lebdenje po vakuumu odsustva života, zaista postaje neizdrživo...

Umorna sam, iscrpljena... Istrošena... od ničega.

Ali, možda postoji nada... Napolju se prostro velikodušno divan dan. Ogromno, zlatno Sunce i čist, ambiciozni vjetar...

-Dugo već kuca na svim tvojim prozorima... Ne vidiš?! Bio je opet tu, miran i nekako tužan... I beskrajno čist...

Otvorila sam...

* * * * *

Otišao je... Nema ga... Vrata se rijetko otvaraju... Nešto je ispod kreveta... Ne smijem plakati.

Rale je oduvijek govorio, da oni samo izmišljaju, da bi me uplašili... pa da budem dobar...

Znam, sta ću! Vježbaću da se pravilno prevrćem unatraske... Kad Rale dođe, biće srećan šta sam naučio...

Pst... Pst...

Umišljam?!

Ne. Nešto stvarno cvili pred vratima. Da pogledam...?!

...

* * * * *

Tamo, upravo počinje večernja sluzba... Danas je, u kalendaru, Crveno Slovo...

Treperave svijeće...

A, danas je bilo toliko Sunca... blještavi, zasljepljujući odsjaji...

Pobjegao sam... Nisam se vratio... Uživao sam, i nisam "mislio"... To je lako i divno.

A dijete me možda treba. Čeka... Naravno, da me treba. A meni treba ona. I ostao sam. Agape?!

Naslonila je ruku na glavu... odlutala. Ponekad, i on se tako zamisli- širom otvorenih očiju i napččenih usana... Koliko je "znam"? Utisak, da je divna... potvrđen, divno provedenim vremenom. A je li to "potvrda"? Pa, oboje smo dali od sebe najsvjetlije, najbolje... ono "mračnije", komplikovanije ostavili smo u nekom od mračnijih prolaza sopstvenih lavirinata...

Pa, ne znam je... I želim da je sa mnom...

...A dječak je tako jednostavan, drag, neiskvaren, tako meni predan. Za njega sam neraskidivo vezan. I želim ga paziti. Pa ipak, zaboravio sam, "pobjegao", obećao, i nisam se vratio. Rekao, obećao... - donjeti mu medenjake- prave, "gradske". Radovao se...

Reći joj, govoriti...?

Mozda bi otišla... I ne bi bilo čudno...

Raširiti nad drugim, svoj oblak... to odbija... čitav život "pripitomljavanja", prije toga...

Ne želim, da ode. Ni, da dijete pati samo...

Tamo, zvona počinju da zvone...

Oni, sa svojom izvjesnom udobnošću i bespreglednim (urođenim?! mrtvim?!) spokojem... Oni se mole...

One crne, pokretne barbike...

Oni posreduju za gore, između nas?! Oni lišeni svake neizvjesnosti, stresova... Oni će saučestvovati u našoj brizi, bolu, našim strepnjama... i moliti za nas...

Kako?! Kako?! Kad su oni od svega toga tako daleko...

Gospode!!! Ja nisam normalan!

**Šta su oni krivi, za govna u koja sam se sam upetljao?!
Ili nisam sam?!**

Bože, Bože...

Čuo sam jak vjetar gdje šeta do mene...

Ja volim dječaka... A i nju...

I najčistija, isfiltrirana srca...

Možda nisam sposoban, za terete... Tj. volio bih, bar jedno vrijeme, uživati samo sa njom...

Tj. ja nisam sposoban ni za šta! Ništa dobro!

Sada... Volim je tako jako i ne bih mogao bez nje! A i dečkića... Onda... Možda je najpoštenije da pričam sa njom...

Ali... Ja nisam normalan! Mi se znamo tako kratko, da je ja opterećujem svojim petljavinama... Bila je toliko divna, da mi uljepša te dane i pokaže koliko sam bio skrenuo sa "svoga" puta... A sad bi ja još hroničnog terapeuta...

Ne! Mi smo tu slučajno (zaboravio sam!) i prekrasno je... i ako bi sutra nestalo, tu ničeg čudnog ne bi bilo.

I sta ona ima sa dječakom?! I s tim sto sam ja nju baš puno zavolio?! I vezao se?! Otkud mi obraza?! I na njoj je toliko povrijeđenih mjesta... Osjetim kako se strese, kad je slučajno dodirnem...

Ne! Ne! Neću!

Ali sta mogu...?!

Možda je duhovnik znao šta govori?! Možda, te "granice" uistinu postoje kao nepremostive, možda su zaista tako blizu postavljene...

Je li uopšte potrebno znati sve detalje nečije prošlosti, da bi ga voljeli?! Ili zavolimo, drugo nešto?

Ona izgleda, kao da je spremna da sluša, šta god joj želio reći. Ali, šta uopšte da joj kažem?!

Sasvim sam zapetljan...

Kako nju uvesti u svoj život, kad je u njemu takav kaos? Gdje je smjestiti? Dati joj ruku i uvući je u vrtlog paradoksa, besmislenosti, upitanosti?! Ili je pustiti da ode?- bila bi to uzvišena žrtva, ili najgora ljenost?!

...Tamo, svjetla se rano gase. Sobe su rano hladne. U jezivoj tišini, dijete će opet zaspati samo... A ništa, ama baš ništa, nikome skrivilo nije.

"Idemo! Idemo!", povukla me je za ruku, vedra i puna energije, kao i obično. Gledao sam je... S licem boje najdivnijih labudova, i očima, u kojima nije prestajala da gori vatra...

"Aha. Mogu joj reći!. Bar neće zamjeriti, ako ne pomogne."

"Požuri!", i dalje me vukla...

"A... Idemo... Gdje?!", pokušavao sam da je pratim.

"Vodim te u onaj pab... gdje sam te upoznala.", mucala je kroz debele niti crvenog, vunenog šala.

"Požuri. Ne mogu da iščekam...."

"Šta?!"

"Mislim... ovdje je tako hladno!"

Teška, drvena vrata jednako su zascviljela, kao prvog dana, kada sam slučajno ušao, samo sada je bio još veći mrak...

"Srećan rođendan!!!"

Na desetine glasova, kao šareni, plastični klovnovi na feder, iskočili su sa svih strana...

...Najtoplijih i najširih osmjeha, a nisam ih čitav život gajio i pazio, i to me još više začudi.

"To su moji prijatelji! Srećan ti rođendan!", prošaputala je, i nježno me dodirnula toplim usnama po hladnom obrazu.

"Ali, otkud si znala?!"

"Sad, nije važno, a s njima pojedinačno poslije ću te upoznati. Već su počeli da slave."

A ja sam, kao u snu gledao gola i otvorena, i nježna, i pružena prostranstva najrazličitijih dlanova... i čudio se što se ne čude, i što ne pitaju...

...A ona su se samo nudila i grlila, svim svojim postojanjem, i nisu tražila objašnjenja, odgovora, ni nešto za uzvrat...

I plakao sam predajući se toj toplini divnog i nedoživljenog...

Plakao sam kao tek rođen..., kao tek izveden na Sunce...

...Ona me gledala velikim, toplim očima i tvrdim platnom svog iznošenog kaputa, obrisala mi suze.

Kao maglovenja... Kao duh... Neuhvatljivo uvlačilo se u krvavo zivotinjsko srce ono sto je obećavalo da će nadživjeti tijelo.

Agape?! Po prvi put?!

Zagrlio sam je najčvršće što sam mogao.

-Opa! Pa, ti si neki jak momak?! Nisi to do sad pokazivao?!, neograničeno, bijelo priviđenje lukavo je namigivalo.

-Otkud on?!, pomislio sam. Ali i nije bilo previše čudno. I onako je sve puno podsjećalo na bajku.

...ljubio sam je, ljubio...

Sve drugo, je manje važno...

Spokoj...

...i šum sopstvene krvi, kao šum Života.

I ta lica- lica koja sam sanjao, volio, tražio, gledala su me sjajnim očima i darivala najtoplijim osmjesima.

Onaj spokoj...

...kristalno plavetnilo neba; mnoštvo zagrljaja koji obećavaju prisustvo; njena ruka koja još nije ispuštala moju...

Beskrajno čist, ispunjen, živ, pošao sam; a tamo, gdje sam do skoro osjećao samo mračne, nerazmrsive lavirinte, sijalo je bljestavo Sunce...

Onaj spokoj, koji...

...zvonik Manastira visoko u plavetnilu; neodoljivo povučen, krenuh prvo u Crkvu.

...pogled unutra, kao tren- mnogo, premnogo treperavog sjaja zapaljenih svijeća teškog mirisa i tamjan; i neke pognute glave, oko...

Odbačeni Duhovnik, prepredi mi put; smanjen, ne-životan, držao me čvrsto za ramena... i plakao.

Grmljavina...

*"... kasno sam upoznao, o svijete,
tvoje radosti.*

Mir, koji nemaš, tuđa obećanja

i onaj spokoj koji umire u trenutku rađanja." , glasom Priviđenja.

**Bože! Ne! Ne! Urlikao sam. Miljica, u liku aveti koja odvodi...
...Ne! Neću!**

**A duhovnik me čvrsto držao za ramena i samo je plakao.
Kao i ja.**

Tišina... Razotkrivajući pogledi... I glasan, prestravljeni jauk odbijen na milion zidova. Svijeće su treperile i gordo talasale vitkim, nepropadljivim tijelima.

Vrištao sam... A svi su jednako ćutali... I jednako stajali... I jednako mirno gledali...

Pritisak na sljepoočnice...

A njegovo, nježno, bijelo lice blago se smijalo iz svilenih prekrivača...

Ne, neću!, drmusao sam sjajni kovčeg...

I konačno se neki momak pomjerio i odvukao me iz crkve.

A krvava, razjapljena jama smješkala mi se svojim trajanjem i novim širinama...

* * * * *

Napolju je svijetlo, zlačano... Gledao sam juče, ostrvca vlažne zemlje, i nježne zelene travčice; i sve manje bijelog...

Gnječio sam zemlju, tako je živa, dobra, podatna pod prstima; a onda, rekli su mi da sam se "sav umazao", pa su me nježno odveli i dali mi čaja.

Uopšte, sve je divno. Svi su tako dobri. Ljudi su dobri... Lica se smiješe nada mnom, ja pružam ruke, oni me zagrle, pomiluju po kosi, i nazovu "dobrim momkom". Doduše, ponekad i plaču, ali ne znam zašto! Ja sam plakao samo jednom- htjeo sam se poigrati sjajnim, treperavim plamenom, koji je plesao u kaminu. Ali on me ugrizao- ne znam, valjda mu se nije svidjela moja ruka. Tada, boljelo je, i ja sam plakao. Ali, oni čak i ne diraju vatru; a ko zna,

mozda bi njima uspjelo! Neće da probaju.

Dobro, i sigurno...

Nekada doduše, pitaju me neka čudna pitanja; ne razumijem ni riječi, ali slušam i smješkam se, ne bih li ih oraspoložio.

Ponajčešće tada plaču. Zagrlim ih- ne treba plakati, sve je tako dobro...

... Oblizao sam mrvice kolača, bilo je cimeta u njemu, a to volim. Pojeo sam ga, ali donijeće mi poslije drugi. Sretan sam. A mlijeka, jos do pola puna čaša... Tako je dobro i bijelo... pijem...

Vani, neka ptica pjeva; uskoro ću u šetnju; radost- dobro, dobro je... Za jednu ruku, držaće me dobri starac bijele brade, a za drugu, ona djevojka, što me podsjeća na anđela sa glavnog oltara, i priča tako divne priče.

Skoro će doći; radujem im se! Onda odu, ali ne mari nista, uvijek se vrate.

Ne pitam mnogo... Juče, vidio sam, nisu mogli probuditi starog baštovana. Rekli su mi, odsad, on će samo spavati.

A ruže?- doći će drugi, kažu, ne brini za ruže.

Malkice sam mu zavidio- ja mnogo volim da spavam! To je najljepše. I kad to bude, dakle, ne moram se brinuti za ukusne kolače sa cimetom- izgleda, uvijek dođe drugi.

On, sigurno sanja ruže...

A ja, sanjao bih onog anđela...

* * * * *

Ovdje je tako vruće...

Ali Sunce stalno grije i nikad se ne možeš osjetiti onako jezivo očajan i sam...

A i na ovu groznu prašinu sam se navikla; ima je svuda- po odjeći, nasim tijelima i licima...

... da više nikada ne budeš sam...

Sreća, te sam otišla! A eto, ni mama nije tako neutješna, rasplakana, kao što sam mislila!

- Hajde!

Tako je stalno... Od predgrađa, do pregrađa... Gomila nasmijanih mališana, tamnih od pigmenta, Sunca i prašine...

Oni me tako snažno grle; osjetiš se voljen, nađen... važan... Pričaju mi priče o izmišljenim roditeljima, ispovjedaju mi svoje zaljubljenosti... smiju se, zahvaljuju... Ja ih otežano razumijem!, jer nisam baš ekspert u pamćenju riječi i naglasaka; ali osjećam da se razumijemo...

... I Sunče više ne umire...

Uskoro će stići iz šetnje, obećala sam im da ćemo praviti kolače.

Sve je novo, kao prilika, neizmjereno velika i neočekivana... kao vaskrsenje...

A pred spavanje, mali hindusi se prekrste. Čula sam gdje šapuću: "Možda je to nešto važno! Ponavlja svake večeri! Biće joj drago!"

A celofani skrivenih sadržaja gube se u daleke sfere...

Voljela bih i da su oni tu...

A onda počnem da se rastužujem... Neke divne kule osjećanja i potencijalno vječitih života, granatirali smo neskromnošću, egoizmom i pretjeranim samoljubljem.

Mili Bože!, i prekrstim se, sama na prostranstvima prašnjavog asfalta.

...I hvala za naknadno pruženo i poklonjeno!

Ne, neću se vratiti! Za tamo je vezano tako puno boli, grešaka i propusta...

A i zaista sam se zaljubila... Prvi put! I on kaze da je ovo divno! Usvojićemo dječaka i djevojčicu...

Ovdje nam je lijepo!

Noću satima pričamo, nestajući u modroj svili toplog vazduha...

...i ljubimo se

...i planiramo, za beskraje i vječnosti (ja, koja nikada nisam

imala plan)...

I svake noći, nad uspavanom vasseljenom,... kao podsjećanje... ili osveštenje... svjetleći trag, beskrajno sjajnog, srebrnog praha... i uvijek, nanovo, nesto otvoreno i osjetljivo zapeče, jako i na tren neizdrživo; pa sklopim oči, jako; i spustim usne na njegovo mekano lice...

Ne klepeće krilima... ali zato svako jutro... pod nasmješnim, narandžastim svodom vječitog i sveprisutnog Sunca...

...Gdje bi inače bio smisao?!